

VEZÉRCIKK

Az angyalok öröme • Bérczes Lajos

Az elmúlt években bővültek lehetőségeink, mi pedig több-kevesebb sikerrel élünk ezekkel. A változások azonban nem hoztak jelentős elmozdulást hitéletünkben.

Helybenjárásunk okainak megtalálásához vizsgáljuk meg, mi a célja egyéni és gyülekezeti hívőségünknek. Több évtizede, kimondva vagy kimondatlanul egy célt követünk, saját üdvösségünk elnyerését és megőrzését. A gyülekezetben is ezt keressük és ezért munkálkodunk. A kimerítő hétköznapi forgatagában gyakran tapad szenny a fehér ruhánkra. Azért járunk imaházba, hogy megtisztuljunk bűneinktől a Barány vérében, és új erőt, új reménységet, esetleg szabadulást nyerjünk. Testvéreinktől, vezetőinktől azt várjuk, hogy ebben segítsenek. Erőt nyerni más gyülekezetekbe is eljárogatunk.

Ezt a szemléletet sugallja legtöbb énekünk is. Sokszor missziós tevékenységünket is az motiválja, hogy fényesebb legyen a koronánk, vagy hogy ne kelljen szégyenkeznünk (egy lelket se hozhassak el, úgy álljak) az Úr előtt. Ebben a gondolatkörben úgy tekintünk a gyülekezeti eseményekre és testvéreinkre mint segítő vagy zavaró tényezőkre. Mindennek a középpontjában az én (üdvösségem) áll.

Ennek a magatartásnak a jellemzői a hiányérzetek, az elégedetlenség, a kritizálás, az erőtlenség, a mellőzöttség, az elhagyatottság érzése. Sokszor hangot is adtunk annak, hogy nem úgy, és nem azt kaptuk, amit elvártunk.

Krisztus tanítása szerint a bűnbocsánattal együtt ajándékként nyertük a megigazolást, az üdvösséget és az örök életet. Ezekért semmit nem kell fáradozni, mint Isten szeretetének megnyilvánulásait, csupán el kell fogadni. „megajándékozott minket mindazzal, ami az életre és kegyességre való.” (2Pét 1,3.)

Ezzel szemben Isten egyetlen dolgot vár tőlünk, hogy igazán szeressük Őt. Engedjük, hogy Isten túlaradó szeretete betöltse szíveinket, átformálja gondolatainkat, motiválja érzelmeinket és tetteinket, meglevenítse halandó tagjainkat isteni dolgok cselekvésére.

Jézus azt mondta: „Ha valaki szeret engem, az megtartja az én ígéretet”, (Jn 14,23.) Az okos ember pedig az: „aki hallja tőlem ezeket a beszédeket, és megcselekszi azokat”. (Mt 7,23.)

Mit kell tehát cselekedni, mi lenne a hívő ember életének célja? A Krisztus iránti őszinte szeretetre hallgatva, álljunk az Ő oldalára! Érezzük át és tegyük azt, ami neki nagyon fontos. „Az az indulat”, a bűnösök iránti végtelen szeretet legyen bennünk, ami Krisztust az Atya dicsőségének elhagyására indította, hogy embereket – téged és engem – kiragadjon az örök kárhozattól. Engedjük ennek a mentő indulatnak, hogy teret nyerjen bennünk Krisztus Lelke, és megmentettként megmentőkké váljunk.

E felismerésnek engedve bátran rendezzük át egyéni és gyülekezeti életünket! Lelki élmények és megtapasztalások keresése helyett szenteljük időnket, energiánkat és anyagi javainkat Isten akaratának megvalósítására. „Aki azt akarja, hogy minden ember üdvözljön és eljusson az igazság megismerésére”. (1Tim 2,4.)

Ebben a munkában már itt e földön részünk lehet az angyalok örömeiben (Lk 15,10.).

Reménységünk pedig Jézus szavai szerint: „Boldog az a szolga, akit, amikor megérkezik az úr, ilyen munkában talál!” (Lk 12,43.)

MEDITÁCIÓ

„Mert mindenkinek, akinek van, adatik, és bővelkedni fog; attól pedig, akinek nincs, még az is elvételik amije van.” Mt 25,29 • ifj.

Fábián Attila

Jézus a táltumokról szóló példázatot (Mt 25,14–30) summázza ezzel a kijelentéssel. Számomra nagyon aktuális és sokat mondó ez a példázat, mely az alábbi gondolatokat indította útra bennem.

Ha a „kánaáni szakzsargont” követném, a hű sáfárságról írnék most, de szeretném mai – mindenki számára érthető – magyar nyelven megfogalmazni gondolataimat. Természetesen tudatában vagyok annak, hogy sokkal több van ebben a példázatban, mint amiről én írni fogok, ezért bátorítom minden olvasómat, hogy gondolja tovább a leírtakat, elmélkedjen, tanulmányozza a Bibliát, és a Szentlélek újabb és újabb igazságokat fog kijelenteni – akár a növekedéssel kapcsolatban is, melyről a továbbiakban írni szeretnék.

Szükséges-e a növekedés?

Ézsaiás így ír a Messiásról: „*Uralma növekedésének és békéjének nem lesz vége a Dávid trónján és országában...*” (Ézs 9,6). Azt ugye tudjuk, hogy Isten országa örök – s így nem lesz vége –, de itt az Ige arról beszél, hogy ez az ország egy folyamatosan növekvő ország – uralma növekedésének nem lesz vége. Jézus tanítása szerint ez a növekedés már elkezdődött, hiszen „*...kétség nélkül elérkezett hozzátok az Isten országa*” (Lk 11,20). Ezt láthatjuk a Cselekedetek könyvében is, ahol a Jeruzsálemi gyülekezetről Lukács így tudósít: „*Az Isten igéje pedig terjedt, és nagyon megnövekedett a tanítványok száma Jeruzsálemben, sőt igen sok pap is engedelmeskedett a hitnek*” (ApCs 6,7).

Kell-e növekednie a gyülekezetnek?

A gyülekezet feladatát Jézus így fogalmazta meg: „*Menjetek el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, tanítva őket, hogy megtartsák azt, amit én parancsoltam nektek...*” (Mt 28,19–20). A nagy misszióparancsként is ismert feladat nekünk szól, tanítványoknak, Krisztus követőinek. Ma Magyarországon a lakosság 95%-a szerepel valamelyik keresztény egyház tagnyilvántartásában:

Ha ezeket a statisztikai adatokat néznénk, gyülekezeteink fő feladata a külmisszió lenne, arab nyelviskolákat működtetnénk, és misszionáriusokat küldenénk ki a még el nem ért területekre. – Ami azt illeti, a külmissziót valóban jó lenne sokkal nagyobb intenzitással végeznünk. – Jézus – a nagy misszióparancsban – nem azt adta feladatul, hogy az embereket különböző tagnyilvántartásokba gyűjtsük. Feladatunk ennél sokkal nehezebb: tanítványokká kell tennünk őket, megtanítva nekik Isten parancsolatait. Ezen a területen már sokkal szomorúbb eredményeket mutatnak a statisztikák (most már nem a tagnyilvántartásokat, hanem az embereket kérdezve):

Hazánk lakosságának 52%-a vallja, hogy hisz Istenben, de csak 22%-a van annak tudatában, hogy Isten személy. Mindössze minden tizedik honfitársunk (10%) tartja Jézus Krisztust Isten Fiának és Megváltónak. Az ország lakosságának 44%-a hisz a Szentlélek létében. Az emberek egyharmada (36%) hisz a bibliai fogalom szerinti bűnben és a pokolban, de csak egynegyedük (25%) a Sátán létezésében. Döbbenetes adat, hogy a magyar lakosság 15%-a (és a rendszeresen templomba járók 22%-a!) válaszolt határozott igennel arra a kérdésre, hogy „hisz-e a reinkarnációban”. (Újból való testetöltés a hindu vallásban.) Az emberek 41%-ának

van Bibliája vagy legalább Újszövetsége.

Statisztikai adatok Magyarország lakosságának vallási nézeteiről

Mindössze 2,5% a megtért, újjászületett keresztények aránya, kiknek közel négyötöde (80%) a történelmi nagyegyházak soraiból kerül ki. A többiek 15 evangéliumi kisegyház, vagy a több mint 20 önálló gyülekezet tagjai.

Ezek az adatok ráébresztettek arra, hogy mennyire kicsinyes, emberi dolog a gyülekezetek, közösségek közötti rivalizálás; bőven jut mindenkinek aratni való. Mennyire nincs értelme többre tartani magam, ha az én gyülekezetembe/közösségembe többen járnak, mint esetleg máshová, vagy irigykednem másokra, ha ott többen jönnek össze, mint nálunk! Mindannyian Krisztus egyházához tartozunk és hatalmas feladat áll előttünk. *„Az aratnivaló sok, de a munkás kevés.”* (Mt 9,37) Az előttünk álló feladat olyan nagy, hogy nyugodtan kijelenthetem, emberileg teljesen lehetetlen! *„Az embereknél lehetetlen, de nem az Istennél; mert az Istennél minden lehetséges”* (Mk 10,27).

A Szentlélek jön segítségünkre, akit Jézus ígért tanítványainak, s így nekünk is, mint segítőt, pártfogót és tanácsadót. A Szentlélek ajándékainak célja, hogy felkészítse Isten népét a szolgálat végzésére, hogy Krisztus teste felépüljön.

Krisztus teste nemcsak a helyi gyülekezetből áll, hanem a gyülekezetek sokaságából időben és térben, szerte az egész világon. Ha a Szentlélekkel összhangban akarunk munkálkodni, akkor a mi gyülekezetünket soha sem egy másik rovására építjük, hanem inkább segítjük, emeljük, bátorítjuk a többieket is. Az ítélkezés mások fölött nem a mi feladatunk. Érdemes elgondolkozni Gamáliel tanácsán: *„Mert ha emberektől való ez a szándék vagy ez a mozgalom, akkor megsemmisül; ha pedig Istentől való, akkor úgysem tudjátok megsemmisíteni őket, és még úgy tűnhettek fel, mint akik Isten ellen harcoltok”* (ApCs 5,38,39).

A Szentlélek ajándékaival csak annyira tudunk igazán bölcsen élni, amennyire személyes életünkben a Szentlélek gyümölcsei tért nyerhetnek.

Személyes lelki életemben szükséges-e növekednem?

A nagy misszióparancsban foglaltakat két szóban így foglalhatnánk össze: evangélizáció és tanítás. Míg az evangélizáció elsődleges eredménye a gyülekezet számszerinti növekedése, addig a tanítás – vagy helyesebben szólva a tanulás – eredménye a gyülekezeti tagok lelki növekedése.

Pál apostol, akárcsak Péter, sokszor használja példaként a lelki növekedésre a fizikai, testi növekedést. Maga Jézus hasonlítja a születéshez a lelki élet elindulását – *„Szükség néktek újonnan születnetek”* (Jn 3,7). Lukács így ír Megváltónk gyermekkoráról: *„A kisgyermek pedig növekedék, és erősödék lélekben, teljesedve bölcsességgel; és az Istennek kegyelme volt őrajta”* (Lk 2,40). Péter már a lelki életünkre vonatkozóan tanácsolja: *„Hanem növekedjétek a kegyelemben és a mi Urunknak és megtartó Jézus Krisztusunknak ismeretében”* (2Pét 3,18). Lk 17,5-ben a tanítványok ezt mondják Jézusnak: *„Növeld a mi hitünket!”* – *„A hit hallásból van, a hallás pedig Isten Igéje által”* – írja már Pál apostol a Róm 10,17-ben.

Lelki életünkben az épülés először az alapvető ismeret, majd az Isten Igéjéről szerzett alaposabb tudás által valósul meg. Lelki növekedésünk alapja Isten Igéje, a Biblia; szükséges hát, hogy tanulmányozd azt nap mint nap.

Nem elegendő azonban a pusztán ismeret. Csak annyi válik a sajátommá, amennyit meg is valósítok, a gyakorlatba átültetek elméleti tudásomból. *„Legyetek az igének cselekvői, ne csupán hallgatói, hogy be ne csapjátok magatokat”* (Jak 1,22, lásd még: Jel 1,3).

Lelki növekedésünk másik fontos összetevője az Istennel való személyes kapcsolat, melynek alapja egyéni imaéletünk. Istent megismerni igazán csak akkor lehet, ha vele személyes kapcsolatban vagyunk. Ez a kapcsolat nem korlátozódik a gyülekezeti alkalmakra, de még az

egyéni csendesség idejére sem, hanem kell, hogy teljes életünk meghatározójává váljon. Például az anyagiakhoz való viszonyunkat is meghatározhatja e kapcsolat. Hogy mennyire fontos terület ez, mi sem bizonyítja jobban, mint hogy Jézus mennyit – az Isten országáról szóló tanítások után a legtöbbet – szentelt ennek a témának.

Mi a helyzet az anyagiak terén a növekedéssel?

Csak néhány igét hadd idézzek, hogy ne a saját gondolataimat mondjam: „*Az alázatnak és az Úr félelemének jutalma gazdagság, dicsőség és élet*” – olvashatjuk a Példabeszédek könyve 22. rész 4. versében. Jézus azért jött, „*...hogyan életük legyen, sőt bőségben éljenek*” (Jn 10,10). A hegyi beszédben Máté evangéliuma 6. részében a 25. vers től egészen a rész végéig Isten gondviseléséről olvashatunk. Itt található a következő versek is: „*Ne aggódjatok tehát, és ne mondjátok: Mit együnk? – vagy: Mit igyunk? – vagy: Mit öltünk magunkra? Mindezt a pogányok kérdezzétek; a ti mennyei Atyátok pedig tudja, hogy szükségetek van minderre. De keressétek először az ő országát és igazságát, és ezek is mind ráadásul megadatnak nektek*” (Mt 6,31–33). Nem azt állítom, hogy a hívők életében nincsenek anyagi megpróbáltatások, nehéz időszakok, de ha a Bibliát nézem – például a pátriarchák életét vagy Izrael népe történetét vagy akár a saját életemet – végül mindenütt Isten bőséges gondviselését látom. Ez persze nem azt jelenti, hogy ölbe tett kézzel, tétlenül várjuk, hogy Isten megáld anyagiakkal. Ide vonatkozik Pál apostol tanítása, melyet a thesszalonikaiakhoz írt második levelének végén fejt ki, de kapcsolódik még a Példabeszédek könyvében található bölcs megállapítások közül jó néhány, például: „*Könnyen szerzett vagyont elfogy, de aki keze munkájával gyűjt, az gyarapodik*” (Péld 13,11); „*Aki munkájában hanyag, az testvére annak, aki tönkretesz*” (Péld 18,9); „*Az Úr áldása gazdagít meg, a gyarapodást nem lehet erőltetni.*” (Péld 10,22). Nem szeretnék senki felett ítélni, inkább hadd idézzek néhány jó tanácsot az Igéből: „*Tiszteld az Urat vagyondoból és egész jövedelmed legjavából, akkor bőségesen megtelnek csüred, és must árad sajtóidból*” (Péld 2,9–10). „*Van, aki bőven osztogat, mégis gyarapszik, más meg szűken méri a járandóságot, mégis ínségbe jut. Az ajándékozó bővelkedik, és aki mást felüldít, maga is felüldül*” (Péld 11,24,25). „*Adjatok, és adatik nektek: jó, megnyomott, megrázott, megtetézett mértékkel adnak öletekbe...*” (Lk 6,38). Isten nem azt mondja, hogy ha adakozol, akkor üdvözülsz, hanem azt, hogy „*Higgy az Úr Jézusban, és üdvözülsz...*” (ApCs 16:31). Mégis, ez olyan lehetőség, melyre biztat minket az Ige: „*A jótékonyságról és az adakozásról pedig el ne feledkezzetek, mert ilyen áldozatokban gyönyörködik az Isten*” (Zsid 13,16 lásd még: Róm 12,8; 12,13; 2Kor 8,3; 9,7,13; 1Tim 6,18). A tized adásával már jóval a törvény előtti időkben találkozunk, amikor Ábrahám tizedet adott Melkisédeknek minden szerzeményéből (1Móz 14,20, Zsid 7,2). Minket, újszövetségi hívőket, nem kötelez törvény a tizedre, de gondoljuk meg, hogy a gravitáció sincs egyetlen országban sem törvénybe iktatva, mégis mindenhol működik. Egy idős testvértől hallottam egyszer: „*Mindenki fizet tizedet, csak van, aki az Úrnak, más pedig az orvosnak és a szerelőnek.*”

A legfontosabb tehát az adakozásban – mint Isten országában oly sok területen – a szív, a belső indíték, ezek az igazi motivációk.

Mi van a középpontban?

Jézus a bolond gazdagról szóló példázatát így summázza: „*...Vigyázzatok és őrizzétek minden kapzsiságtól, mert ha bőségben él is valaki, életét akkor sem a vagyona tartja meg*” (Lk 12,15). A hegyi beszédben, az Isten gondviseléséről szóló tanítás előtt ez az ige áll: „*Senki sem szolgálhat két úrnak ... nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak*” (Mt 6,24). Életünk középpontjában nem állhat az anyagi gyarapodás, vagy ha mégis, akkor elvettük a célt (lásd: 1Tim 6,9–10).

De ha visszakanyarodunk lelki életünkhöz, lehet életcélunk lelki növekedésünk?

Meggyőződésem, hogy nem. Önmagában nem a fő cél a lelki növekedés. Istennek nem az a szándéka, hogy tanítványai elméleti szakemberekké váljanak, akik kívülről tudják idézni a Bibliát előre és visszafelé is, vagy olyan szentekké, akik glóriával a fejükön, fél méterrel a föld fölött lebegve közlekednek. Szükséges a lelki növekedés, de nem önmagáért, hanem azért, hogy egyre jobban elláthassuk azt a feladatot, azt a szolgálatot, amit Isten nekünk szánt. A szolgálati ajándékoknak az a célja, hogy felkészítsék Isten népét a szolgálat végzésére. Szolgálat nélkül nincs növekedés.

Talán meglepő, de ha gyülekezeteink fő céljaként a növekedést jelölnénk meg, szerintem nem járnánk el helyesen, hiszen ez nem tartozik a mi hatáskörünkbe: „*Én ültettem, Apollós öntözte, de a növekedést az Isten adta*” (1Kor 3,6); „*Az Úr pedig napról napra növelte a gyülekezetet az üdvözülőkkel*” (ApCs 2,47). Gyülekezetünk fő célja nem a növekedés. A növekedés nem cél, hanem következmény.

Jézus Krisztus parancsa számodra és számomra ez: „*Menjete el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, tanítva őket, hogy megtartsák azt, amit én parancsoltam nektek...*” (Mt 28,19–20). Evangélizáció és tanítvánnyá tétel. Gyere, menjünk és tegyük ezt!

Statisztikák: Dr. Kovács György; *The past, the present and the future of mission in Hungary*; Budapest, 1995. Magyar Missziós Fórum – EPK BF.

{k1996401}

{k1996402}

Mi változott? • Fordította: Vadon Gyula

%Kérdezhethetnénk a csaknem 50 évvel ezelőtti igehirdetést olvasva. Az alábbi írás Dávid du Plessis igehirdetésének részlete, ami 1947-ben a Zürichben megtartott Pünkösdi Világkonferencián hangzott el.

„Én vízzel keresztellek titeket, hogy megtérjete, de aki utánam jön, erősebb nálam; arra sem vagyok méltó, hogy a saruját vigyem. Ő majd Szentlélekkel és tőzzel keresztel titeket.

Kezében szórólapát van, és megtisztítja szérűjét: gabonáját csűrbe takarítja, a pelyvát pedig megégeti olthatatlan tőzzel” (Mt 3,11–12.)

Néhány évvel ezelőtt átéltem azt a lelki krízist, melyet valószínűleg minden növekedésben lévő hívő átél. Nagyon vágyódtam az Istennel való mélyebb közösségre. Belefáradtam azon kinyilatkoztatások ismétlésébe, amelyek rajtam kívül – valószínű – senkinek sem szolgáltak épülésére. Vágytam látni életemben a Szentlélek megnyilatkozását. Egy este, kétségek között, elhatároztam, hogy nem megyek lefeküdni addig, amíg Istentől határozott útmutatást nem kapok. Így imádkoztam: „Uram, hol van az út, amelyen tovább kell mennem?” Ahol most megyek, az nem lehet az út vége; hisz mindig úgy hirdetem, hogy a Szentlélekkel való betöltekezés nem célja, hanem kezdete az Istennel való bensőséges járásnak. Éjfél után érthetően válaszolt, és azt mondta: „Tűzkeresztésre van szükséged.” Ebből én arra következtettem, hogy azért, mert már nem voltam olyan lendületes, mint korábban, valamint a nyelveken való imádkozásom sem volt olyan hangos, mint 25 évvel ezelőtt, a tüzet elveszítettem. Ezért teljes szívemből imádkoztam a tűzkeresztésért, bármi is legyen az. Ez az éjszakai odaszánásom életemben újabb mélységet és szolgálatomban komoly változást hozott. Boldog ember voltam, de mégsem éreztem vágyat az éneklésre, az Urat úgy hívni, és olyan nagyon örvendezni, ugrándozni, mint fiatal éveimben. Bár készen voltam erre, úgy tűnt, az Úr nem ezt kéri tőlem.

Néhány héttel e mély átélésem után megállapítottam, hogy több olyan dolog elmaradt az életemből, amelyek korábban sokat jelentettek. A testvérek közül többen félreértettek.

Legjobb barátaim barátságtalanokká váltak. Néha annyira egyedül éreztem magam, hogy az élet is teher volt számomra. Ismét az Úrnál kerestem fényt és vezetést, mert féltem emberekre

hagyatkozni.

Egy vasárnap korán reggel kimentem, és a porba feküdtem az Úr előtt. Úgy éreztem, 25 éves hitéletem és egész szolgálatom eredménytelen volt. A múltamból semmi sem maradt, önmagam előtt vesztesnek tűntem. Ahogy így sírtam és megaláztam magam Isten előtt, olyan béke töltött el, amely minden értelmet felülhalad. Szinte holtként feküdtem ott. Ekkor egy szelíd hang szólt hozzám: „Meghallgattam imádat. Ez a tűzkeresztség.” Erre panaszkodni kezdtem, mert nem éreztem „tüzesnek” magam.

Az Úr azt válaszolta: „A tűz nem örömet hoz. Az éget, emészt és tisztít. A Szentlélek megnyugvást és örömet hoz, de a tűz megtisztít és megszentel. Én eltakarítom a pelyvát az életedből.” Ismét elkezdtem sírni, és kértem az Urat, mutassa meg, milyen bűn van még az életemben. Szelíden válaszolt: „A pelyva nem bűn. Én nem a gyomot veszem el az életedből, hanem a pelyvát. A pelyva jó és szükséges, hogy búzáat kapjunk, de el kell távolítani, hogy a búzáat meglássuk.”

Közelségének e csodálatos pillanatait soha nem fogom elfelejteni. Úgy tűnt, hogy egy zöldellő szántóhoz vezet. Felismertem a növekvő búzáat. Azután csűröket láttam, ahol a búza már zsákokban volt. Majd két személy beszélgetését véltem hallani. Az egyik, miközben a zsákokba nyúlt és a búzaszemeket pergette, azt mondta a másiknak, ez jó és tiszta búza. Közben elhagytuk a csűrt és ismét a búzatablát láttuk. „Szép zöld fű” – mondta a második. „Nem. Gyönyörű növekvő búza” – helyesbített az első. „De hogy lehetséges ez? Hisz a legkisebb hasonlóság sincs a zsákokban lévő búza és eközött.” „Mégis igaz... ez is az, és az is ez. Ha hagyod ezt tovább nőni, akkor olyan búzáat hoz elő, amilyent a zsákokban láttál, de ha azt, ami a zsákokban van, elveted, akkor elhal és újból élővé lesz, és ez nő belőle, amit látsz.”

Ismét a búzatablát láttam. A száruk nagyobbra nőttek, és az egyre érettebb kalászok lágyan ringatóztak a gyenge szellőben. Az első személy hangját hallottam: „Nemsokára érett lesz, és a szérűre kell gyűjteni, ahol a pelyvát elválasztjuk a búzától. A pelyva betöltötte funkcióját, és ha megfelelő időben nem távolítják el, tönkreteszi a termést. De ha idő előtt eltávolítod a pelyvát, akkor sem lesz aratás. Már csak egy eső hiányzik, hogy kellő nedvesség után beérjen ez a csodálatos búzatabla.” Csodálkozva álltam ott. Láttam a hosszú búzaszálat, melyen a kalász csak kb. 12 cm hosszú volt. A búzaszemeket pedig a pelyva egészen befedte. Micsoda munka ezeket mind összegyűjteni és kicsépelni! A cséplésnél nincs mindig a legnagyobb rend, végül mégis elválasztja a búzáat a pelyvától, és a rend ismét helyreáll.

A látomás után egyedül maradtam gondolataimmal. Mit jelentsen mindez? Eszembe jutott első pünkösdi élményem. Hányszor megkérdeztem magamtól, hogy ez a hangos, sajátos állapot a Szentlélek munkája? Áldást nyernek-e azok az emberek, akik ebben az állapotban vannak? Akkor is hallottam egy szelíd hangot: „Igen, ez az!” Ez a válasz megnyugtató, mert tökéletesen bibliai volt, Péter is ezt mondta: „ez az, amiről Jóel így prófétált”. Később láttam, hallottam, sőt magam is átéltem a Szentlélek nagyon meggyőző kinyilatkoztatásait, megtapasztaltam a nyelveken szólás mellett a nyelvek magyarázatát is. Nemsokára felfedeztem testvéreim prédikációiban, később a magaméban is, azokat a gondolatokat, melyek kijelentések voltak, a bölcsesség beszédét, az ismeret szavait.

Hogy történhetett mindez? Hogyan kezdődött? Ma így látom: először remegő ajkak, azután új nyelv, nyelvek magyarázata, kijelentés, azután a bölcsesség és ismeret szavai, mindezek ugyanazon Lélek által.

„Isten országa olyan, mint amikor a szántóvető a magot elveti a földbe, majd alszik, és jön nap nap után, a mag pedig sarjad és hajt, de ő nem tudja hogyan. Magától terem a föld, először zöld sarjzat, azután kalászt, azután ott az érett mag a kalászban. Amikor pedig a termés engedi, azonnal nekiereszti a sarlót, mert itt az aratás” (Mk 4,26–29). Ahogyan a kalász a legkisebb szellőre már reagál, ugyanígy a Szentlélekkel telt újjászületettek is reagálnak a mennyei fuvallatra. Csak egy éneket kell elénekelni, és máris elkezdnek örülni és tapsolni. Megfigyeltem, hogy a kimért és nyugodt prédikátor közreműködésével megtértek ugyanúgy

tűzbe jönnek, mint azok, akik egy energikus evangélizátor igehirdetésén térnek meg. Néhányan az idős, megfontolt prédikátoraink közül fiatal éveikben igencsak lendületesek voltak. Az a kedves testvér vagy drága testvérnő, aki olyan szépen és kiegyensúlyozottan imádkozik nyelveken, majd megmagyarázza vagy kijelentést kap, valamikor talán hangosabb volt, mint a mai új megtértek lehangosabbja. Az érett hívők többsége megállapította, bizony évekre volt szükségük ahhoz, hogy a Szentlélek motivációját olyannyira megértsék, hogy ajkaikat ne csak nyelveken való imára, hanem kijelentésre is használni tudják. Pál apostolnak az volt a felfogása: inkább öt szót szólni érthető nyelven, mint tízezret érthetetlenül. Természetesen még bőven akad pelyva, amíg a kalászbán az érett szemek kitűnnek. Évek telhetnek el látszólag haszontalan megnyilatkozásokkal, míg olyan hitre jutunk, mely kijelentést hoz (Róm 12,6).

Mai pünkösdi gyülekezeteinkben két végletet lehet felismerni. Az apostol óv mindkettőtől. Azoknak, akik szorgalmasan ellenállnak minden hangoskodásnak és a megszokottól eltérőnek, ezt mondja: „a lelket meg ne oltátok” (1Thes 5,19). Ha késlekedünk a látszólag értéktelen megnyilatkozásokat – a pelyvát, ahogy hisszük – elhagyni, akkor soha nem lesz tulajdonunk a kijelentés ajándéka. Ha nem engedjük, hogy az Úr e megnyilatkozásokat elfújja, és kezdeti reakcióinkhoz foggal-körömmel ragaszkodunk, akkor soha nem fogjuk megismerni a lelki ajándékok érett gyümölcsét. Az apostol ezt bizonyára tudta és ismerte, azért írta az 1Kor 14. fejezetét. Ennek a tanításnak a betartása soha nem fogja a Lelket megoltani, hanem a szenteknek a gyülekezetben való növekedését szabályozza.

Láttál már cséplőgépet? A gép rázkódik és remeg és süketítő zajt csap. Az egyik oldalán egy nagy hegy van pelyvából, a másikon csak néhány zsák búza. Mennyi pelyva, hogy egy kevés búzát kapjunk! De dobj csak egy égő gyufaszálat a pelyvába, és ami ezután visszamarad, az semmi a búzához képest.

Tegyük lelki dolgainkat a helyes látómezőbe! Legyünk türelmesek, és adjunk hálát Istennek a búzáért, amely növekszik! Ne feledjük, a szórólapát az Ő kezében van! Másrészt nem lehetünk elégedettek a jó, régi és hangos összejöveteleink emlékével. Tiszteljük meg a Szentlelket azzal, hogy lehetőséget adunk neki a velünk való beszédre: mert Ő nemcsak vigasztalni jött bennünket, hanem el akar vezetni minden igazságra!

Ha összejöveteleinken csak hangoskodás van, akkor nem fogjuk meghallani az Ő szavát. Akkor, ha fuvallat jön, engedjétek ringani a kalászokat, és adjatok hálát érte, de ne ítéljétek el azokat, akik ebben a tevékenységben nem vesznek részt, az orkán sem tud egy zsák búzát megmozdítani. Szükségünk van a búzára az új szántókon, és szükségünk van a növekedésben lévő táblákra, hogy több búzánk legyen.

Semmi sincs, ami betölthetné a Szentlélek helyét a gyülekezetben. Kérjük kiadásának olyan mértékét, amilyen eddig még nem volt, és gondoljunk arra, ha jönnek a kiadások, valószínű, nem maradnak meg a gondosan előkészített csatornácskáinkban, hanem mindent elborítanak, sőt megszerkesztett programjainkat is partra vetik.

Néhány év óta gondot jelent számomra az idősebb pásztorok között tapasztalható erős tendencia, nevezetesen, hogy a szórólapátot a saját kezükbe ragadják. Néhányan megmondták, hogy nyilvános összejöveteleiken a nyelveken való imát nem engedik meg.

Nem kívánják gyülekezeteikben a hangos kiáltásokat, énekeket, tapsot. Sok olyan gyülekezetet találtam, ahol a valódi pünkösdi megnyilatkozások legkisebb jelét sem tapasztaltam. Félnék a megnyilatkozások „testi” befolyásától, így az egész összejövetelet „testben” vezetik le, nagy renddel és kimértséggel. Az ilyen gyülekezetben úgy érzem magam, mint egy olyan házban, ahol nincsenek gyermekek, és csecsemők sem sírnak.

Mindenki kifogástalanul viselkedik, de minden száraz és monoton. A csecsemők és gyerekek mindig valami kiszámíthatatlant tesznek. Mit teszünk mi a lelki kisdedekkel? Meg fogják ők valaha is tanulni, hogy családhoz, gyülekezetéhez tartoznak?

Máskor olyan gyülekezetekbe kerülök, amelyek más szempontból jelentenek gondot. Ezekben

elsősorban nem a búza, hanem a pelyva a fontos – hangos beszéd és kiáltás és ének egy órán át. Az ilyen megnyilatkozás pünkösdi, de pelyva állapotú – a bábik sírnak, a gyermekek nyüzsögnek. Nem kelt jó benyomást, ha a felnőttek úgy viselkednek, mint a gyermekek. Meg kell érni! A nyelveken szólást kövesse magyarázat, kijelentés és a Szentlélek más megnyilatkozásai sem hiányozhatnak. Az ilyen gyülekezetben az a kívánságom: jöjjön a Keresztelő a szórólappal és utána következzen a tűzkeresztség. Túl sok hangos hívőt láttam elaludni az IGE magyarázása alatt. Ők tejjel táplálkoznak és az ige kemény eledelét nehezen „nyelik”.

„Ugyanis ennyi idő múltán már tanítóknak kellene lennetek, mégis arra van ismét szükségetek, hogy titeket tanítson valaki az Isten beszédeinek alapelemeire, mert olyanokká lettetek, mint akiknek tejjel van szükségük, nem kemény eledelre. Aki ugyanis tejen él, az járatlan az igazság igéjében, mivel kiskorú. A nagykorúaknak pedig kemény eledel való, mint akiknek érzékszervei a gyakorlat következtében már alkalmasak a jó és a rossz megkülönböztetésére” (Zsid 5,12–14).

Gyülekezet alapítás • Összeállította: ifj. Kovács Béla

%Gordon McDonald testvér Kanadából – munkatársaival és Farkas Balázs testvérral együtt – júniusban ismét meglátogatott bennünket Ózdon. Olvasóink közül biztosan többen emlékeznek az Élő Víz 1995 decemberi számában megjelent „A növekvő gyülekezet” című összeállításunkra, amely McDonald testvér tanítása alapján készült, és több új megközelítéssel és szemponttal gazdagította a gyülekezet növekedéséről szóló nézeteinket. Testvérünk újabb tanítással megterhelve érkezett hozzánk, immáron a gyülekezetek alapítása témájában, szintén új lendülettel és meglátással. Az alábbi írás az ő tanítása alapján készült. Hiszük, hogy az Úr áldást oszt ezen keresztül azoknak is, akik személy szerint nem voltak jelen az összejövetelen, de szívüket Isten hasonló módon indítja.

Jézus Krisztus meghalt a mi bűneinkért és feltámadott a mi megigazulásunkra (Róm 4,25) – ezt az üzenetet, az egész világon hirdetni kell! Jeruzsálemből a Szentlélek kitöltése után indult el, Júdeán, Samárián és még sok más tartományon és országon át elért hozzánk, de tőlünk is tovább kell haladjon, egészen a föld végső határáig (ApCs 1,8).

Ez Jézus parancsa (Mt 28,19–20: „Menjetek el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet...” A Szentlélekkel teljes hívőnek szívében fel kell ismernie, hogy Jézus ezt neki is parancsolta. Mert mi módon hisznek, ha nem hallották az evangéliumot? És mi módon hallják az emberek, ha mi nem hirdetjük, és mi módon hirdetjük, ha el nem küldettünk? (Róm 10,14–15)

Nagy kincsünk van: a megváltás! Nem rejthetjük el, nem maradhat titokban, Istennek az az akarata, hogy minden ember megtérjen és éljen. Jézus Krisztus nem adott volna nekünk parancsot, ha a végrehajtáshoz szükséges erőt megtagadta volna tőlünk. Szentlelke által, aki elvezet minden igazságra, azt is megmondja nekünk, mit tegyünk, mikor és hogyan.

Tizenhat pontban szedtem össze azokat a fontos dolgokat, amelyekre a gyülekezet alapításában érdekelt testvéreknek figyelniük kell, ha őszintén rászánják életüket az apostoli munkára.

1) Imádkozás (ApCs 13,2–3)

A legfontosabb tennivaló a gyülekezetet plántálók életében. Állhatatosan és kitartóan szükséges imádkoznunk, meg nem restülve. Nemcsak saját és gyülekezetünk szükségleteiért, hanem azért is, hogy az Úr akarata legyen meg a Földön. Kérjük a Szentlelket, az aratás Urát az új munkásokért, mert a mezők már fehérek, és eljött az aratás ideje. Az Úr hív és vár: te legyél az az új munkás, aki munkába áll! Úgy kérj újakat, hogy közben te magad is munkában vagy. Az ima hatalmas fegyver, meg tudja változtatni a szíveket, Isten pedig igen jól tudja, hogyan kell válaszolni az imára.

Tehát nem megrestülni, hanem kitartani a könyörgésben!

2) A Szentlélek vezetése (ApCs 1,8)

Szükséges, hogy többé ne a világ szerint, hanem Krisztus szerint gondolkodjunk, mert nem a saját ötleteink visznek előre, hanem az Úr gondolatai!

Hogyan lehetünk részesei a Szentlélek vezetésének?

– Tanulmányozd a Bibliát, hogy Isten gondolatai töltsék meg elmédet!

– Amikor az Úr szól, fel kell hogy ismerjék a gyülekezet vezetői, kit és hova küld az Úr.

Ragyogó példa erre Saul és Barnabás kiküldése az ApCs 13 szerint.

– Ha az Úr vezet, megajándékoz lelki ajándékokkal, melyek szükségesek ahhoz a szolgálathoz, amelybe állított.

–Az Úr vezet téged, és ha tévedtél valamiben, Isten megmutatja azt, és helyreállít.

Alázatosnak kell lennünk, hogy el tudjuk fogadni Tőle a korrekciót.

3) A Sátán ellenáll (ApCs 18,8)

Ahol Isten munkája elkezdődik, ott a Sátán is megindul, és igyekszik zűrzavart, meghasonlásokat, félelmet kelteni. Azt kell mondani, hogy ezek „természetes” dolgok, bekövetkezésükre ajánlatos felkészülni. Gondoljatok csak arra, hogyan próbálta az ellenség akadályozni Nehémiás idejében a városfal építését.

Ellenkezések lesznek a világban, de ami a fájóbb, a gyülekezetben is. Amikor elindulsz az Úr munkájában, néhányan, lehet, hogy éppen gyülekezeti vezetők, ellened szólnak. Lesz majd féltékenység (Ki vagy te, hogy valamit akarsz tenni?), képmutatás (Támogatlak testvér!), hazugság (Hát nem te vagy, aki rosszul élsz a feleségeddel?) és büszkeség (Én már ezt teszem évek óta!).

Mindezeket az ellenkezéseket le kell győznünk a Jézus nevében!

Ne feledd, nagyobb az, aki bennetek van, mint aki a világban van! (1Jn 4,4)

Előfordul, hogy mi magunk ismerjük fel ezeket a dolgokat önmagunkban, és mi is ellenezzük az új munkások elindulását. Testvér, akkor térj meg! Ne légy féltékeny másra vagy más gyülekezetre, hanem térj meg bűnödből! Ha Isten Lelke vezet, ezt nem lesz nehéz megtenned (vö. 2. pont).

4) Történjenek csodák! (ApCs 5,12)

Imádkozzunk és várjuk a csodákat, Isten hatalmának természetfeletti megnyilvánulásait.

Maga az Úr mondta, hogy akik Benne hisznek, különböző csodákat tesznek. (Mk 16,17) Azért szabadítsd fel hitedet a csodákra, hogy megtörténjenek. Isten ezek által is embereket akar megragadni az örök életre. Ő így is akarja építeni a gyülekezetet. A jeruzsálemi gyülekezetben is sok csoda történt az apostolok idejében. Ne félj a csodáktól, ha a Szentlélektől kéred, akkor Ő azokat megteszi, hogy elősegítse új gyülekezetek épülését.

5) Csoportmunkára van szükség (ApCs 13,4)

Pál az efézusi levélben beszél azokról, akiket az Úr adott a gyülekezet építésére: apostolok, próféták, evangélisták, pásztorok, tanítók (Ef 4,11–12). Ezek azok a testvérek, akikkel gyülekezet alapításánál együtt kell működni. Nekik különböző szolgálati ajándékaik vannak, amelyekkel mind a gyülekezet építését szolgálják. Vannak közöttünk dicsőítésvezetők, házicsoport vezetők, ifjúsági pásztorok, diakónusok. Támaszkodjunk szolgálataikra, hiszen egy ember nem rendelkezik az összes ajándékkal, csak a Szentlélek, aki úgy osztogatja azokat, ahogyan akarja.

Mindezek mellett a gyülekezetből szükséges egy támogató csoport is, amely imájával, adakozásával támogatja a gyülekezet plántálókat. Nélkülük ugyanis nem megy a munka. Ennek a támogató csoportnak is növekednie kell, éppen úgy, mint az új gyülekezetnek.

6) Szükség van „sátorkészítőkre” (ApCs 18,1–4)

Pál apostol civil foglalkozása sátkészítés volt. Ezt a munkát végezte, gyakran csak ebből élt, de közben tette Isten munkáját is. Sátkészítők azok a testvérek, akik előre mennek abba a városba, ahol a Szentlélek új gyülekezetet akar létrehozni, ott letelepednek, és polgári foglalkozásuk végzése közben tesznek bizonyosságot Jézusról.

Vannak népek, például a muszlimok, amelyekbe nem engedik be a misszionáriusokat. Mehetnek viszont hívó orvosok, ápolónők, mérnökök stb., akik mindennapos munkájuk mellett hirdetik az Úr Jézust, és anyagiakkal is segítik az új gyülekezetet. Te is lehetsz sátkészítő!

7) Vizsgáljuk meg stratégiánkat és a személyeket! (ApCs 16,6)

Időnként szükség van arra, hogy felülvizsgáljuk a gyülekezet alapítás során követett stratégiánkat és a benne részt vevő személyeket elhivatottság és odaszántság szempontjából. Mindezt a Szentlélek által, a gyülekezet előtt célszerű végezni. Előfordulhat, hogy a kezdetben sikeresen alkalmazott utcai evangélizáció egy idő után már hatástalanná válik. Ilyenkor új módszert kell találni. Vagy egy-egy testvérnek egy másik alakuló gyülekezetben akad szolgálata, akkor őt el kell engedni, és nyitottnak kell lenni új munkások felvételére, hiszen ezért imádkoztunk (vö. 1. pont).

8) Mozgékonynak és rugalmasnak kell lennünk! (ApCs 14,21–26)

Isten munkájában nem szabad elkényelmesednünk. Mindig legyünk készek az új feladatra, az új szolgálati területre. Ha eljön az aratás ideje, ott aratni kell, különben a mag kipereg és kárba vész. Nem elég mindig az aratásért imádkozni, de ha érettek a mezők az adott városban, el kell kezdeni az aratást, a lelkek mentését. Ehhez az szükséges, hogy katonás gondolkozásunk és hozzáállásunk legyen, készek legyünk mozdulni a váratlan parancsra is. Menjünk a Szentlélek erejével, bízva az aratás Urában!

9) Legyen célunk életképes gyülekezet alapítása! (ApCs 14,22–23)

A sikeres evangélizációk, bizonyosságtételek következtében verbuválódott újonnan megtérteket úgy tekintjük, mint az új gyülekezet magját. Meg kell erősödniük a hitben, a szeretetben, az egymással való közösségvállalásban. Hiszen ők lesznek azok az újabb tanúk, akik az Úr munkáját folytatják. Pál és Barnabás ilyen példát ad nekünk. Vezetőket választottak az újonnan alakult gyülekezetekben, és az Úr kezébe ajánlották őket. Időnként visszatértek hozzájuk erősíteni és vigasztalni, Pál pedig sokszor levélben küldött bátorítást.

Nagyon fontos dolog, hogy gyülekezeteket alapítsunk. Ha kell, mondjunk le a saját gyülekezetünk jól működő presbitereiről, énekeseiről stb., csakhogy az új gyülekezetek megerősödjenek.

Lehet, hogy egyesek bolondnak néznek, ha a gyülekezet kiváló dicsőítésvezetőjét vagy a tizedet pontosan fizető tagjait átengeded az újonnan alakult közösségbe (vö. 3. pont), de az Úr nem hagyja el a megfogyatkozott anyaggyülekezetet sem. Miért félsz? A te gyülekezeted is úgy jött létre, hogy valakik eljöttek az övékből vagy sátkészítők voltak.

10) Városokban kezdjétek munkálkodni! (ApCs 19,1.8–10)

Az apostolok is ezt tették: Jeruzsálemből indulva Antióchián, Efézuson, Korinthuson, Athénen keresztül egészen Rómaig. Ott kell munkába lépniük, ahol sok ember él. A megtért emberek saját kapcsolataikon keresztül elviszik az evangéliumot a falvakba. (vö. 9. pont)

11) Szolgálatunk legyen családközpontú! (ApCs 16,30–33)

Több jó példát is látunk erre az igében. Isten nemcsak az egyes embereket, hanem családjukat

is meg akarja menteni.

Jó eszköz erre a házicsoporthoz, amely igen elterjedt jelenség a nyugati világban. A résztvevők – gyermekeiket nem hagyva otthon – bibliaolvasással, imádkozással és kapcsolatépítéssel foglalkoznak. Jó alkalom ez kívülállók: rokonok, szomszédok meghívására is. Bátran nyisd meg házadat mások előtt, és Isten megáld téged.

Különböző csoportok pl. férfitestvérek, nőtestvérek, ifjúság stb. összejövetele egy-egy családnál szintén hasznos lehet.

12) Ne akard megváltoztatni a kultúrájukat! (ApCs 15,10)

Ez azt jelenti, hogy az újonnan megtértekre ne erőltessük rá saját szokásainkat, életvitelünket. Kulturális kötődések nélkül hirdessük az evangéliumot. Fogadjuk el a testvéreket olyannak, amilyenek, mert Krisztus is úgy fogadott el bennünket amilyenek voltunk. Szolgálatunk alapja a Jézusról szóló örömhír, amely egyformán üdvözít minden embert: fajra, nemre és nyelvre való tekintet nélkül. Természetesen életünk legyen szent a mindennapi dolgokban is, mert enélkül bizonyágtételünk hiteltelenné válik, akármilyen szépen szólunk is Krisztusról (vö. 16. pont).

13) Az utógondozást se hanyagoljuk el! (ApCs 15,36)

Mindenki előtt ismert, hogy az újonnan megtérteket gondozni, kérdéseikre válaszolni, lépteiket a hit útján egyengetni kell. Szükséges tanácsolni, bátorítani, vigasztalni őket. Ne hagyjuk magukra az újonnan alapított gyülekezeteket, látogassuk őket, és természetesen folytassuk értük az imádkozást. Az legyen a cél, hogy érett gyülekezetté váljanak, és képesek legyenek az örömeiket továbbadására is. (vö. 9. pont).

14) Missziós lelkület (Mt 28,19–20)

Új gyülekezetet alapítani csak missziós lelkülettel lehet, felismerve az Úr ránk és gyülekezetünkre vonatkozó parancsát. Legyünk nyitottak, ha az Úr küld bennünket valamilyen irányba, legyünk készek új módszereket átvenni, még ha nem is egészen ismertek azok, ha a Szentlélek úgy vezet! Ragadjunk meg kínálkozó lehetőségeket, erre tudatosan készítsék fel a pásztorok a gyülekezetüket! Így az újak is átveszik tőlünk ezt a magatartást, sőt lehet, hogy buzgóbbak lesznek nálunk.

15) Áldozatvállalás nélkül nem megy (ApCs 2,44; 4,32–37)

Új gyülekezet alapítása áldozatot követel: pénzt, időt, energiát. Tudjátok, aki ad, annak adatik, de aki bezárja pénztárcáját, attól Isten is megvonja áldását. Hasonló ez a megbocsátáshoz. Ha te megbocsátasz az ellened vétkezőknek, az Atya is megbocsát neked.

Van egy titka ennek a szolgálatnak. Csupán három szó: munka, munka és munka. *A gyülekezet alapítás több és jobb munkát követel tőlünk, mint amennyit eddig megszoktunk.* Nekünk magunknak kell áldásélvezőkből, áldásharácsolókból áldást adókká, áldást osztókká lennünk. Minél több áldás tud átáramlani rajtunk, annál áldottabbak leszünk. Sok gyülekezetben az általános siránkozás, elégedetlenség egy csapásra megszűnik, ha engedelmessé kezdenek az Úrnak. Természetesen igaz ez az egyes emberre is. A keresztyén életből oly gyakran hiányzó öröm, boldogság mindennapos vendégünk lesz, mihelyt részt veszünk az Úr munkájában, a misszióban. Akár küldöttként, a támogató csoport tagjaként (vö. 5. pont), plakátragasztóként vagy székhordóként. Ne félj, hogy anyagilag hátrányt szenvedsz, ha beadod a tizedet, akármilyen nagy jövedelemből is, hogy elhagynak úgymond „barátok”, ha időből többet szánsz az Úrnak. Akik elhagynak, nem voltak a barátaid, találsz majd új barátokat az Úrban, ami sokkal jobb. Isten senkinek sem marad adója.

Az anyagi áldozatvállalás a gyülekezetet is érinti. Még akkor is támogatni kell a gyülekezetet

alapítókat, ha az anyagyülekezet pénzügyi nehézségekkel küzd. Ha van füled a hallásra, akkor halld meg ezeket!

16) Legyünk fegyelmeztettek! (ApCs 2,42)

Mind viselkedésben, mind tanításban és tisztességben. Az olcsó sikerért ne adjuk oda Jézus Krisztus evangéliumát: ne hallgassuk el a bűnökből való igazi megtérés szükségességét a minél több új megtérő kedvéért, akiknek maradéktalan sikert és gyógyulást ígértünk, ha megtérnek. Így csak ideig-óráig tartó gyülekezetet lehet alapítani.

Ügyeljünk saját életünk tisztaságára, a tisztességes munkára és a csendes életre, mert az ezekben való hiányosságok visszavetik az új megtérőket, csakúgy, mint az ezekben való képmutatás.

Legyetek azért tökéletesek, ahogy az én mennyei Atyám is tökéletes – mondja az Úr (Mt 5,48).

Szeretném hívni a fiatalokat a fegyelmeztett és a tudatos hívő életre. Ha viselkedésükben azonosulnak a világi fiatalokkal, hogyan akarják megnyerni őket?

Legyünk készek, amikor a Szentlélek figyelmeztetni akar bennünket a fegyelemre, (vö. 2. pont) és engedjünk Neki.

Ezek után már csak egy dolog marad, amit el kell mondanom:

„Ímé itt a kellemes idő, ímé itt az üdvösség napja” (2Kor 6,2).

{k1996403}

Évzáró

ÍRÁS AZ ÍRÁSRÓL

A Biblia világszemlélete • Bérczes Lajos

Minden ember természetes igénye, hogy megtalálja helyét szűkebb és tágabb környezetében. Ennek megtalálásához képet kell alkotnunk környezetünkről. Nézzük meg ezért, mit tanít a Biblia a világról, mint legtágabb környezetünkről! A Biblia a világot két jól elkülöníthető részre osztja: a *látható* és a *láthatatlan* világra.

„Hit által értjük meg, hogy a világokat Isten szava alkotta, úgy hogy a nem láthatókból állt elő a látható.” (Zsid 11,3.) Ezt a felosztást itt fogalmazzuk meg a legplasztikusabban. Ez a szemlélet a Biblia egészére jellemző, és egyetlen igehely sem található, ami ennek ellentmondana. A láthatatlan világ kívül esik a (látható) fizikai világ tér és idő kategóriáin, a látható pedig mindaz, ami időhöz kötött. „a láthatók idegvalók, a láthatatlanok pedig örökkévalók” (2Kor 4,18). A látható világ fogalmán a Biblia itt a teljes anyagvilágot érti. Mindazt, ami látható, tapintható, bármilyen érzékszervünkkel vagy műszeresen érzékelhető, az érzékelt dolgok alapján kiszámítható, ill. ki lehet következtetni. A Biblia *látható világ* fogalma teljes egészében fedi a materialista világnézet *világ* fogalmát. A Biblia *láthatatlan* világát emberi fogalmakkal nem lehet leírni:

„...ember pedig nem fogadja el az Isten Lelkének dolgait, mert ezeket bolondságnak tekinti, sőt megismerni sem képes...” (1Kor 2,14.)

„Hanem..., amint meg van írva: Amit szem nem látott, fül nem hallott és ember szíve meg sem sejtett, azt készítette el az Isten az őt szeretőknél.” (1Kor 2,9.)

A Biblia nemcsak a látható és így ideigvaló dolgok létrehozásáról ír, hanem arról is, hogy ez a látható világ elmúlik. „De el fog jönni az Úr napja,... amikor az egek recsegve-ropogva elmúlnak, az elemek égve felbomlanak” (2Pét 3,10).

Mit mond a Biblia Istenről?

A teremtő Istennel kapcsolatban használt leghangsúlyosabb jelző az, hogy Isten szent. A szent szó elsődleges jelentése az, hogy *teljesen más*. Ebben az értelemben ez a szó nem fokozható. A Biblia azonban ezt nagyon hangsúlyossá tette, amikor Istenről ezt írja: „szent, szent, szent a seregeknek Ura” (Ézs 6,3; Jel 4,8.)

Más szavakkal: megfoghatatlan, felfoghatatlan, elképzelhetetlen, azaz abszolút más. Isten az, aki alkotta mind a látható, mind a nem látható világot. *Isten teremtő munkájának középpontjában az Ő egyetlen fia, Jézus Krisztus áll.*

„Ő a láthatatlan Isten képe, az elsőszülött minden teremtmény közül. Mert benne teremtett minden, a mennyen és a földön, a láthatók és láthatatlanok, ... minden általa és reá nézve teremtett. Ő előbb volt mindennél, és minden Ő benne áll fenn. Mert tetszett az egész Teljességnek, hogy benne lakják;” (Kol 1,15–17.19.)

A látható és a nem látható világ közötti kapcsolat az Isten Igéje, az *Isten beszéde*, aki által létrejött a nem láthatóból a látható világ. Azért jogos itt a személyre utalás, mert az Ige azonosítja magát Istennel, „Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige. ... minden általa lett” (Jn. 1,1–4.) és Jézus Krisztussal „Az Ige testté lett, közöttünk lakott...” (Jn 1,14.) Istenhez és az Ő láthatatlan világához csak egyetlen út vezet, Isten beszéde, Isten Igéje, és ezen belül az, ahogyan Jézus Krisztus megélte és bemutatta Istent és az Ő igéjét, a Bibliát.

Másik fontos információ Istenről: „Az Isten Lélek”, (Jn 4,24.) „...megelevenítő Szellem...” (1Kor 15,45. Károli)

Ezek a fogalmak azt jelentik, hogy Istennek nincsen anyagból való teste, nincsenek az anyaghoz kötődő tulajdonságai.

A Biblia Istent úgy mutatja be, mint Atya-Istent, Fiú-Istent és Szentlélek-Istent.

(Újabb, az eredetihez bizonyos vonatkozásban közelebb eső bibliafordítások szerint a Szentlélek-Istent, Szent Szellem Isten néven fordítják.)

A Biblia nem említi a Szentháromság fogalmát, de egyértelműen azonosítja Istent mindhárom fenti isteni személlyel, és egyben hangsúlyozza különálló személyiségüket. A Szentlélekről azt mondja Jézus, az Isten Fia, hogy ő küldi el, mint az Atyának ígéretét. A három egysége és különállósága azok közé a dolgok közé tartozik, amik Isten mássága miatt emberi módon nem magyarázhatók.

Az Isten és az ő láthatatlan világának tökéletes mássága azt jelenti, hogy az embernek nincsenek szavai, nincsenek olyan, az ember által elképzelhető fogalmak és kategóriák, amelyek bármilyen módon leírhatnák azt. Más szavakkal: annyira kívül esik az emberi érzékelhetőség és elképzelhetőség határain, hogy az emberi gondolkodás számára tulajdonképpen nincs is. Ilyen módon az ember látható világa és az Isten láthatatlan világa két olyan létező valóság lehetne, amelyek – bár egymás mellett vannak – egymásról semmit nem tudnak. Ez a feltételezés teljesen igaz lehetne, ha Istennek sem lennének fogalmai és tapasztalatai a látható világról. A két világ között a kapcsolatteremtés lehetősége egyirányú, csak Isten felől kezdeményezve jöhet létre.

Isten, aki alkotta mind a látható, mind a láthatatlan világot, folyamatosan élt és él is e kapcsolatteremtés lehetőségével. Úgy alkotta „*saját képére és hasonlatosságára*” az embert, hogy képes legyen erre a kapcsolatra. Ennek a hasonlatosságnak a másik vonása, hogy Isten az embert szuverénnek, azaz minden kényszertől mentes, független döntésre alkalmasnak teremtette. Megadta neki e döntések lehetőségét is. Ez a lehetőség a legteljesebb körű lehetőség, beleértve az alkotóval való szembeszegülést is.

A Biblia szerint Isten a saját leheletét, lelkét lehelte az emberbe, és így lett az ember élő lélekké.

Isten az embert a Szentlélek által, az ő lelke mélyén, valahol a legbensőbb énjében szólítja meg. Ez a belső megtapasztalás azután gondolatok és érzések formájában jelenik meg az emberben. A lelkiismeret hangjának nevezzük ezt, ha az valamilyen elkövetett bűnnel vagy

annak szándékával kapcsolatos.

Az a bibliai állítás, hogy a látható és a láthatatlan világ közötti egyetlen kapcsolat az Isten beszéde, felveti azt a kérdést, hogyan jutott, jut el az emberhez az Isten beszéde?

Erre a válasz a Bibliából: „a Szentlélektől indítatva szólaltak meg az Istentől küldött emberek” (1Pét 1,21.) Más szavakkal, Isten a Szentlélek által adott az Istenre figyelő emberek elméjébe olyan gondolatokat, olyan átéléseket, amelyeket ők saját szavaikkal fogalmaztak ugyan meg, de azok a megfogalmazások hordozták, hordozzák azt, amit Isten üzeni akart. A Biblia egyes könyveiben nagyon szép költői ihletettséggel fogalmazódnak meg ezek, máshol pedig a történelmi események tényszerű leírása hordozza az Istentől való üzeneteket. Isten egy nemzetet, egy népet, az Izrael népét választotta ki, hogy rajta keresztül szólítsa meg és érje el az emberiséget. Izrael népének története és Istennek a hozzájuk való viszonya ezt a kezdeményezését mutatja. Isten kezdettől fogva nemcsak az Izrael népét akarta megszólítani, hanem rajtuk keresztül minden népet.

Isten Szelleme nemcsak a Biblia könyveinek megfogalmazásában volt jelen hanem azok fennmaradásában és könyvvé formálásakor is.

A Biblia megértésével kapcsolatos legfőbb akadályt megérthetjük, ha megpróbáljuk elképzelni, miként lehetne például az egymással kommunikálni képes delfinnek megértetni magunkat. Hogyan magyaráznánk el nekik például a relativitás elmélet alapjait. Miután a delfinek nem értik, nem is ismerik az emberi fogalmakat, nekünk kellene delfini fogalmakkal valahogy leírni emberi dolgokat. Hasonlítana ez a művelet az ékírás megfejtéséhez. Először csak néhány dolog értelmét kellene tisztázni, majd ezek felhasználásával újabbakat. Talán eljuthatnánk így elvont fogalmak megértéséhez is.

Mindenesetre nyilvánvaló a rengeteg félreértés lehetősége. A delfinek közül az okoskodóbbak minden új fogalmat értelmetlennek tartanának, az önzőbbek pedig megpróbálnák saját érvelési rendszerükkel úgy megmagyarázni, hogy abból valami hasznuk származzék. Ennél is nehezebb akadályt jelentenének a hiú delfinek, kiváltképp, ha valamilyen hatalmi pozícióban vannak. Minden új dolgot csak olyan módon engednének megmagyarázni, hogy az ne ellenkezzen korábbi véleményükkel.

Hasonló a helyzet Bibliával is. Emberi fogalmak írják le az ember számára megfogható dolgokat.

Képzeld el magunkat egy sötét barlangba zárva úgy, hogy nem minket zártak be oda, hanem ott születünk! A barlang falán van egy igen kis nyílás, egy kicsiny lyuk, amin keresztül bejut hozzánk egy kis világosság, és ki is láthatunk rajta. Számunkra ez a kis lyuk, az azon bejutó fény, és az onnan látható dolgok jelentenek a külső világot.

Hasonló a helyzet a Bibliában azokkal a kijelentésekkel, amelyek azonosítják Istent egy fogalommal. Pl. „*Isten a szeretet*”, „...*az út az igazság és az élet*” stb. A már megértett bibliai fogalmak valóban magukban hordozzák valamilyen formában Isten egész világát. A barlangban, ha közelebb hajolunk a kis nyíláshoz, kitágul előttünk a külső világ. Sokkal teljesebb kép tárulna azonban elénk, ha kiszabadulhatnánk onnan. Ez a teljesebb kép sem jelentené azonban azt, hogy már teljesen ismerjük a kinti világot.

A Bibliára vonatkoztatva ezt a képet: Isten szava az a nyílás, amin kiláthatunk börtönünkéből. Ha elkezdünk foglalkozni Isten igéjével, egyre többet ismerünk meg Istentől. Az Úr Jézusban, az Isten fiában testet öltött Ige pedig az ajtó, ami a szabadulás útját jelenti.

Visszatérve a delfines képhez, csak úgy lehetne valami módon helyre állítani a delfinek gondolkodásában az emberről alkotott képet, ha egy ember delfinné változva, a delfinek között élve, az ő élethelyzeteikben tudná megmutatni, hogyan kell érteni a hozzájuk eljutott emberi információkat. Ez a kép egyértelműen Jézusra, az emberré lett Isten fiára utal.

A Bibliában minden Jézusra vonatkozik, Jézusról beszél, Jézusban nyer értelmet. Jézus az, aki bemutatta, és egyben meg is személyesítette Istent. Benne teljesedett ki, benne nyert értelmet Isten minden Igéje és ígérete. Ő mondta: „*Én vagyok az út...*”

Talán a delfinek megértenének egy ilyen delfinembert, de a korabeli emberek nem értették meg Jézust, az Isten-embert. Az Ő elfogadása azt jelentette volna, hogy szembe kell nézniük saját esetlenségükkel, csalásaikkal, bűneikkel. Ez a világosság alapvetően más megvilágításba helyezte tetteiket és életmódjukat. Az elé a választás elé kerültek, hogy vagy feladják álszent nézeteiket, vagy kioltják ezt a különös világosságot. Megdöbbenő, hogy éppen vallásos megfontolásból választották ezt az utóbbi megoldást.

A Bibliát – benne Jézus életét és tanítását – olvasva is szembe kell nézni azzal a fogalomzavarral, ami Isten alapvető másságából adódik. Az őszinte Istent-keresőknek ebben a problémájában Isten a Szentlélek által nyújt segítséget. Isten Szelleme, aki ihlette az Ige íróit, világosságot gyújt a mi bensőnkben, hogy megértsük az írásokat. Ez egyaránt vonatkozik az Ige egészének és kijelentéseinek a megértésére is. Egyszer csak összeáll a kép, és megérték valamit. A megértett dolog teljes harmóniában van a Biblia egészével, és valószínű, hogy átalakítja vagy nagyszerűen kiegészíti Istenről alkotott eddigi képemet.

Elképzeléseinkkel és nézeteinkkel kapcsolatban az Isten végtelen másságának ismerete igen nagy alázatra int. Bármilyen nagyszerűek is ismereteim és Istenről alkotott emberi elképzeléseim, azok bizonyosan meg sem közelítik a valóságot.

Ne csodálkozzunk azon, hogy más emberek más élethelyzetből kiindulva, a mienktől kissé eltérő Isten-képet alkottak maguknak. Nagy bizonyossággal állíthatom, hogy nem az én Isten-képem és valószínű, nem a te Isten-képed a legjobb és a legteljesebb.

Olvassuk azért ezzel az alázattal és nyíltsággal – a Szentlélekre figyelve – az Isten Igéjét!

FÉRFIAKNAK

Elhivatottság • Összeállította: ifj. Kovács Béla

Ábrahám elhívásánál olvashatjuk Istennek azt a kijelentését, amely mind a mai napig érvényes azokra, akik hit által Ábrahám utódai lettek. „Menj el földedről, rokonságod közül és atyád házából arra a földre, amelyet mutatok neked! ... megáldalak ... és áldás leszel” (1Móz 12,1–2).

Mint Isten újjászületett gyermekeinek általános elhívásunk van az Úrtól: áldottnak lenni és az áldásokat tovább adni a föld minden nemzetségének.

Ez az áldásul-létel vonatkozik közvetlen környezetünkre: családjunkra, szomszédainkra, rokonainkra, hogy legyünk áldásul számukra; de tágabb környezetünkben is értelmezhető Isten elhívása: munkahelyünk, városunk, országunk, sőt természeti környezetünk javára. Most tehát az a kérdés: akarsz-e áldás lenni?

Istennek ez az általános elhívása az áldások közvetítésére egyéni körülményeink közepette, adottságaink, lehetőségeink figyelembevételével speciálissá válik, azzá a feladattá, amelynek engedelmisségben való betöltésére az Úr elhívott.

{k1996404}

Példák az elhívásra: Mózes

Jól ismert és sokat idézett ószövetségi történet Mózes elhívása. Isten a 2Móz 3,10-ben így szól Mózeshez: „Most azért menj el... vezesd ki a népet... Egyiptomból.”

Ez az elhívás azonban nem minden előzmény nélküli. Már az anyaméhtől érvényes volt. Mózeset a szülei elrejtették a fáraó katonái elől, nem a szépségéért vagy különleges adottságaiért, hanem mert felismerték rajta Isten elhívását. Így életüket kockáztatva egy jól sikerült csellel – Isten segítségével – bejuttatták a gyermeket a fáraó házába. A zsidó nép legnagyobb ellenségének udvarában Mózes, mint a fáraó lányának gyermeke, kora

színvonalának megfelelő jó és alapos nevelést kapott

Hát nem csodálatos Isten gondviselése?

Mózes, miután felnövekedett, először egyedül próbálta a szívében mindig is dédelgetett elhivatottságát tettekre váltani. Egy zsidó férfit az egyiptomiak igazságtalanul bántalmaztak, s ez Mózeset igazságszolgáltatásra indította: megölte az egyiptomit. De még nem jött el számára az Istentől rendelt idő. A katonák megtalálták a holttestet, és menekülnie kellett, mert saját népe sem állt mellé.

Mózes a pusztába menekült. Negyven év telt el, mire jelleme annyira fejlődött, hogy Isten immáron használni tudta. Ez azt jelentette, hogy a csipkebokornál felismerte teljes alkalmatlanságát. Nem akart most már önhatalmúlag cselekedni, és Isten hívását sem akarta elfogadni. Az Úr engedelmességet követelt.

Nézzük át a történeteket, mert felismerhetjük benne önmagunkat!

Isten különleges „felszerelést” adott Mózesnek: kapott egy botot, amivel bizonyítani tudta, hogy Isten vele van, és tanácsadónak, segítőnek mellé adta Áront, a testvérét, aki más irányú képességeivel jól kiegészítette Mózeset. De Isten ezentúl már nem fogadott el semmilyen ellenvetést.

Példák az elhívásra: Gedeon

Izrael népe a midiániták elnyomásától szenvedett, amikor kiáltásukat meghallva, Isten szabadítóról gondoskodott: Gedeonról, Manassé törzséből.

Elhívásakor személyesen találkozott az Úr angyalával, aki felszólította, hogy meglevő erejével induljon el, és szabadítsa meg Izraelt Midián kezéből (Bír 6,14).

Gedeon kételkedése és szabadkozása (Bír 6,14kk) azonban nem a kishitűség jele, sőt inkább a hit komolyságának bizonyítéka. Isten nagy embereihez hasonlóan (Mózes, Jeremiás), látva erejének kicsinségét és a feladat nagyságát, méltatlannak tartja magát a megbízásra.

Az Úr válasza roppant egyszerű: Majd én veled leszek!

Gedeon azonban meg akart győződni az elhívás bizonyosságáról, és jelt kért, amit meg is kapott (Bír 6,17–23).

Ezek után Gedeon engedelmeskedik Isten szavának és lerombolja Baál oltárát, ami az első lépés volt a felszabadító harcban.

Példák az elhívásra: Jeremiás

Jeremiás kritikus helyzetben lett Izrael prófétája, abban az időben, amikor Isten – már korábban sokszor megígért – ítélete nyomán a népet fogságba vitték, Jeruzsálemet lerombolták, egyszóval az ország megszűnt létezni, sőt még a nép továbbélésének kérdése is bizonytalan volt.

Jeremiás fiatal, körülbelül húszéves volt, amikor Isten szólt hozzá (Jer 1,4).

Elhívásának történetét tanulmányozva felfigyelhetünk arra, hogy a prófétát az Úr már születése előtt ismerte, már előre tudta és ismerte képességeit. Már az anyaméhben megszentelte, ami azt jelenti, hogy kiválasztotta őt a prófétai küldetésre. Jeremiás fiatal korára hivatkozik (mi is gondolhatjuk: nem vagyok még felkészülve a szolgálatra), de Isten elutasítja ellenvetését, és isteni hatalmával úgy ismétli meg a parancsot, hogy Jeremiás számára nem marad más, mint engedelmeskedni. Félelmét az Úr ezzel az ígérettel oszlatta el: „ne félj tőlük, mert én veled leszek és megmentelek” (Jer 1,8). Ez nem azt jelenti, hogy az Úr megkímélte a megpróbáltatásoktól, hanem kimentette az életveszélyből, amely szolgálata során leselkedett rá (Jer 39,11–14).

Az isteni elhívás

– Az elhívás mindig személyes és konkrét, ahogy az előző példákban is láthattuk. Isten, aki ismerte életünket, mielőtt a világra jöttünk, személyesen szólt hozzánk. A gyülekezet

korszakában leginkább a Szentlélek által vagy szolgálain keresztül.

„Mert Ő szabadított meg minket, és Ő hívott el szent hívással, nem a mi cselekedeteink alapján, hanem saját végzése és kegyelme szerint, amelyet még az idők kezdete előtt Krisztus Jézusban adott nekünk... Ennek az evangéliumnak szolgálatára rendeltettem én is hírnökül, apostolul és tanítóul” (2Tim 1,9. 11).

– Az elhívás Isten időrendjéhez van kötve. Bár az elhívott szíve mélyén érzi elhivatottságát, ez kevés ahhoz, hogy a maga meglátása szerinti időben szolgálatba álljon. Tekintsük át még egyszer Mózes történetét. Neki, miután az emberileg lehetséges akkori tudományokat elsajátította, további hosszú évtizedekig kellett tanulnia, amíg nyolcvan éves korában – Isten munkába állította. Talán ekkorra már fel is adta az elhivatottság érzését, amit még fiatal korában táplált magában. Isten mégis most találta őt alkalmasnak. Pál apostol írja: „De amikor úgy tetszett annak, aki engem anyám méhétől fogva kiválasztott, és kegyelme által elhívott, hogy kinyilatkoztassa Fiát énbennem, hogy hirdessem Őt a pogányok között, nem tanácskoztam testtel és vérrel” (Gal 1,15–1).

Amikor Isten hív, nincs helye gondolkodásnak és kifogásoknak. Engedelmeskedni kell, mert Isten szeretete kötelez.

– Isten soha nem bánja meg egyszer kimondott elhívását. Lehet, hogy hosszabb idő telik el, amíg valósággá válik szolgálatunk, de Isten nem vonja azt vissza. Hatalma erejével támogat, és a kellő pillanatban indít. Gondoljunk csak Eszter királynéra! Számára is hosszú időt vett igénybe a királynői méltóságra való készülés, Isten a kellő időben azonban használni tudta (Esz 4,14).

„Hiszen az Isten ajándékai és elhívása visszavonhatatlan” (Róm 11,29).

Milyen kegyelem Istentől, hogy botlásaink és vétkeink ellenére sem vet el, hanem helyreállít – még ha ez fájdalmas is – és újra szolgálatába fogad. Gondoljunk csak Jónás prófétára.

– Isten igazolja az elhívást. Isten melléje áll azoknak, akiket elhívott, és nem hagyja őket megszegyenülni. A Cselekedetek könyvében azt olvassuk, hogy az Úr jelekkel és csodákkal erősítette meg az apostolok bizonyágtételét.

Fejlődés az elhivatottságban

A szívünkben felismert elhivatottságban fejlődhetünk, a számunkra adott általános elhívást (1Móz 12,1–2) körülményeink között valóságra válthatjuk. Lássuk ennek lépéseit!

– Annak felismerése, amit Isten a szívembe helyezett, azzal kezdődik, hogy felismerem Istennek nem tetsző állapotomat. A dolgokat elkezdjük Isten szemszögéből nézni, hogy együtt tudunk szenvedni a szenvedővel, érezzük fájdalmát, és nekünk is fáj az az elveszett állapot, amelyben embertársunk van. Szívünkben pedig erős vágy támad, hogy a helyzet megváltozzon.

Példaként vegyük Nehémiást, aki amikor a hírnök tudósította arról, hogy a város kőfala lerontatott, és kapui tűzben égtek el, átérezte a Jeruzsálemben lakók fájdalmát és lehetetlen helyzetét. (Neh 1,1–4)

– A következő lépés, hogy személyes felelősséget vállaljunk a helyzet megváltoztatásában. Nehémiás bűnrészességet vállalt a zsidókkal, és helyettük is bünbánatot tartott annak ellenére, hogy ő igaz ember volt (Neh 1,5–11). Jézushoz hasonlóan cselekedett, aki a mi bűneinket vette magára a kereszten, hogy vére által nekünk engesztelést szerezzen.

Nekünk is hasonlóan kellene közbenjárjunk másokért az Atya előtt.

– Küldetéstudat Istentől. Azt jelenti, hogy Isten a szívembe ülteti egy cél megvalósításának feladatát.

Ilyen volt Nehémiás látása a várfal felépítésére, aminek megvalósítását az Úr messzemenően támogatta, és kedvessé tette Nehémiást a király előtt (Neh 2,4–8).

– Mindenkor hűség Isten parancsolataihoz. Kövessük életünkben az Ő igéjét, hagyjuk magunkat a Szentlélektől vezetni, aki tanácsadó, és elvezet minden igazságra! Ha az Urat

követjük, Ő nem hagy el, és bizonyoságot tesz mellettünk, sikeressé teszi futásunkat. Így volt ez Nehémiás életében is, akinek vezetésével és személyes példamutatásával – Isten törvénye melletti erőteljes és hatásos kiállásával – felépült a jeruzsálemi várfal.
– Az elhívás sikerességének feltétele az Istennel való kapcsolatunk. Ábrahám Isten barátja volt, akivel az Úr gyakran beszélgetett, sőt terveibe is beavatta Sodoma és Gomora esetében. Mi is Jézus Krisztus barátai vagyunk, ha engedelmeskedünk parancsolatainak (Jn 15,14). Legnagyobb parancsa pedig az Isten és embertársaink iránti őszinte szeretet.
Kedves testvérem! Légy bátor Istennel valami újat kezdeni! Döntsd el még most, akarsz-e Neki szolgálni! Ha igen, akkor foglalkozz feladatoddal, és légy kitartó!
„Ne félj, mert én veled vagyok” – mondja az Úr.

VILÁGABLAK

Finnországi úti beszámoló • Kovács Zoltán

Nagy Miklós lelkipásztor vezetésével Helsinkibe látogatott április 29–május 6. között az inotai Bétel gyülekezet öt tagja, eleget téve testvérgyülekezetünk, a Lähetysseurakunta (Missziói gyülekezet) meghívásának. A finnek énekkara egyszer, a gyülekezet vezetői pedig már több ízben jártak Inotán, mi viszont először Helsinkiben. Utazásunkat finn testvéreink nagylelkűsége tette lehetővé, ők fizették a repülőút és a vendéglátás költségeit. A csoport hatodik tagja Jyrki Palmi Sopronban (akkor még Budapesten) élő finn misszionárius volt, aki Lassi Mäkinen testvérrel együtt a tolmácsolás nehéz szolgálatát végezte.

Általános tudnivalók

Finnország területe 338.000 km², ennek 10%-a tó, 65%-a erdő; mezőgazdasági művelésre az ország területének csupán 8%-a alkalmas a hideg éghajlat miatt. A lakosság 5.078.000 fő; 93%-ban finn, 6%-ban svéd. Kétnyelvű ország, a svéd feliratok sem hiányozhatnak sehonnan, sőt a parlamentben is fel lehet szólalni svédül.

Ritkán lakott ország, a nyírelegyes fenyőerdők és a kisebb-nagyobb tavak vég nélküli váltakozását csak ritkán szakítja meg egy-egy ház vagy kisebb település. Az erdők és a tavak jelenléte az élet minden területére rányomja bélyegét, például a finn ipar 30%-át teszi ki a faipari termelés.

Finnország gazdag ipari ország, nemrégiben lépett be az Európai Közösségbe. A munkanélküliség ennek ellenére 20%-os, ez a hívó testvéreket is sújtja.

Az evangélikus hit államvallás Finnországban, ezt gyakorolja a lakosság 86%-a. Jelentős a görögkeleti (ortodox) egyház is. Az evangéliumi felekezetek kevesebb embert vonzanak: a baptisták 2–3 ezren, a szabadkeresztyének 15–16 ezren vannak. E csoportban legjelentősebbek a pünkösdielők, akik 50 ezer taggal bírnak, ez az ország lakosságának 1%-a (ilyen arány mellett Magyarországon 100–110 ezer pünkösdielők kellene lenni).

Meleg szeretet

A repülőn ülve nem akartunk hinni a szemünknek, hogy a tenger be van fagyva. Helsinkibe érve rádöbentünk, hogy ez a valóság. Akárcsak nálunk, idén Finnországban is késett a tavasz. Itt-ott hófoltokat láttunk, és több olyan napunk volt, amikor a csúcshőmérséklet nem haladta meg az 5–6 C°-ot, pedig az éjszakák csak négyórások voltak.

Finn testvéreink szeretete már a repülőtéren feleltette velünk az egyébként hideg körülményeket. Ismerős és kevésbé ismerős testvérekből álló népes fogadóbizottság várta kis csoportunkat, akik szemmel láthatólag örültek a messze földről érkezett távoli rokonoknak.

Hogy milyen szívesen látott vendégek vagyunk, az rövidesen kiderült a jól befűtött szaunában, ahol finn szokás szerint felfrissíthettük testünket, még a vacsora előtt. A finnek nagy örömmel tartják a szaunázást, nélküle el sem tudják képzelni az életet. Még a lakótelepi házak lakásaiban is van szauna, a család együtt izzadhat a „lölyly”-ben, azaz a forró kövekről felcsapódó még forróbb gőzben. Jellemző, hogy az Afrikában szolgáló finn misszionáriusok is építettek maguknak szaunát, s a 100 C°-os gőzből kijöve hűvösnek találták a 40 C°-os rekkenő hőséget.

A szaunázás tényleg kellemes élményében még kétszer volt részünk, egyszer úgy éjfél tájban, nehogy valami jóból kimaradjunk. Ez a mozzanat is hűen tükrözi vendéglátó testvéreink igyekezetét, akik mindent meg akartak mutatni nekünk, és igen sűrű programot állítottak össze.

Hívó szempontból is érdekes az elnöki palotában és a parlament épületében tett látogatásunk. Az elnöki palotában az épület egyik fő alkalmazottja – talán a főszertartásmester és gondnok kifejezés adja vissza legjobban a munkakörét – vezetésével tekinthettük meg a fényűzően berendezett termeket. Idegenvezetőnk püünkösdi hívó, testvérgyülekezetünk tagja. Tőle hallottuk, előfordul, hogy a finn elnök telefonál az evangéliumi pásztorok imaórájára – melyet a parlament egyik üléstermében rendeznek meg hetenként –, és imatámogatást kér a fontos döntések meghozatalában, bár ő maga nem megtért ember. A parlamentet pedig a Keresztény Párt egyik képviselője mutatta meg, aki szintén püünkösdi hívó, és az előző választási ciklusban miniszter volt. Más ország, más viszonyok – mondhatjuk irigykedve.

Finnországban mások a gyülekezetek méretei is. Testvérgyülekezetünk, a 700 főt számláló Lähetyseurakunta közepes nagyságú gyülekezetnek számít. Imaházuk Helsinkiben központjában, egy sétálóutcában található. Imatermük egy oldalhajó kinyitásával közel duplájára bővíthető. A karzaton több tolmácsfülkét építettek, így egyszerre három-négy nyelvre történik a szinkrontolmácsolás. A szószék közelében süketnéma jelekkel is folyik az igehirdetés. Az imaház többemeletes épület, a különböző szinteken helyezkednek el a gyermekbibliai körök, az ifjúsági szobák, a kis konyha stb. A legfelső emeleten található az irodák, itt nemcsak a pásztoroknak, de még az ifjúsági pásztoroknak is van saját – méghozzá elég méretes – irodája. Összességében ennek az egy gyülekezetnek az épülete nagyobb a mi Országos Központunknál.

Május elsején, mely Finnországban valóságos népünnepélynek számít, tekintettük meg Helsinkiben legnagyobb gyülekezetét, a Saalem gyülekezet imaházát. Itt a nagyterem több ezer férőhelyes, s rengeteg ifjúsági- és gyermekterem mellett külön szobája van a zenekarnak és az énekkarnak is. A nagy taglétszámból következőleg sok az előljáró. A vének tanácskozóterme olyan nagy, hogy több magyarországi gyülekezet imaterme kisebb nála. Az imaház alatt, a föld alatti második szinten egy hatalmas parkoló van – csak ezzel együtt engedélyezték az épületet a belvárosban. Tanítási szünet lévén, aznap egész napos szabadidőprogrammal fogadták a gyermekeket a gyülekezet alagsorában. Különböző számítógépes és ügyességi játékok, barkácsolás stb. várta az iskoláskorú gyermekeket. Ottani testvéreink szemmel láthatólag mindent megtettek azért, hogy a gyermekek ne máshol töltsék a szabadidejüket, ne világi társasághoz kötődjenek.

A püünkösdi misszió

A püünkösdi gyülekezetek Finnországban teljesen önállóak, nem alkotnak olyan egységes szervezetet, mint a mi Közösségünk. Ennek ellenére jó viszonyban vannak egymással, gyakoriak a közös evangélizációk, és vannak közös intézményeik is, amelyek kifelé egységesen lépnek fel.

A Bibliaiskolának és az ICI-intézetnek Iso Kirja ad otthont, ez a Helsinkitől kb. 250 km-re északra fekvő, lakott területtől távol eső üdülőterület. Van itt minden, ami Finnországban megelhető: tó, fenyőerdő, kibukkanó gránitsziklák és sátorozásra alkalmas füves térség. Az

utóbbi azért fontos, mert itt szokták megrendezni az országos konferenciát, melyre olykor 30000 hívő is összegyűlik szerte az országból. A nagy sátrakat egy erre a célra leaszfaltozott területen állítják fel, s természetesen lehet szaunázni is, ami után a tó hűs vizében meg lehet mártózni.

A Bibliaiskola saját épületekkel rendelkezik, mivel helyben oldják meg a diákok étkeztetését és elszállásolását is. A tanítás egymásra épülő három hónapos tanfolyamokból áll. Ennek elvégzése után a diákok bizonyítványt kapnak, s később bármikor folytathatják a tanulást a következő három hónap anyagával, akár évek múlva is. A tananyagok egy részét az ICI-intézet adja, amely szorosan együttműködik a Bibliaiskolával. Náluk is folyik a tankönyvek fordítása. Legújabb programjuk a doktori cím megszerzéséhez szükséges tanfolyam elindítása.

A finn pünkösdiék legnagyobb közös intézménye a Finn Szabad Külmiszió, melynek irodaépülete Vantaaban, ebben a Helsinkivel összeépült városban van. Csak rövid látogatást tettünk az igencsak nagy épületben, ahol húszan dolgoznak az adminisztrációban. A munkások kiképzése nem itt, hanem Iso Kirjában történik. Maga a missziós iroda 1927-ben jött létre, s az ötvenes évek óta jelen formában működik. Saját újságjuk van, amely évente ötször jelenik meg 7000 példányban a külmiszió legfrissebb híreivel. Ez Finnország legnagyobb külmisziós szervezete. Jelenleg 420 misszionáriusuk dolgozik 32 országban. Van, ahol már régóta munkálkodnak (Thaiföldön például már 50 éve), más helyeken, mint Kínában, Mongóliában még csak mostanában kezdték a munkát. Ők csak felkészítik a munkatársakat és koordinálják a missziómunkát, de nem irányítanak senkit sehova. A misszionáriusok oda mennek, ahova a gyülekezetük küldi őket. A szegényebb országokban, így Afrikában, a misszió mellett szociális munkát is végeznek. Az utóbbiban a finn kormány is támogatja őket, 75%-ban fedezi például a missziós kórházak építésének költségeit. A pünkösdiék évi 5–6 millió finn márkával (160–190 millió Ft) járulnak hozzá a programhoz. Ezt részben az adakozás, részben a gyülekezetek tulajdonában álló missziós célú használatra boltok bevétele fedezi. A misszionáriusoknak saját iskoláik is vannak néhány országban, ott ahol nagyobb létszámú csoport dolgozik. Előfordul, hogy iskolájukba járnak a finn diplomaták gyermekei is.

Szintén Vantaa ad otthont az Aika OY-nek, a pünkösdi kiadóvállalatnak. A vállalat székházában kapott helyet több pünkösdi újság szerkesztősége: sok irodával és munkatárssal, rengeteg számítógéppel, fénymásolóval stb. Hatalmas műtermük van a fotósok számára. Az újságok különböző rétegekhez szólnak, külön lapjuk van például a gyerekeknek. A legnagyobb lap, a Ristin Voitto kéthetenként jelenik meg, illetve van egy havonta megjelenő magazin jellegű változata is. Az Aika OY-ben könyvkiadással is foglalkoznak, például helyben szerkesztik a bibliai lexikonokat. Külön részleg van az audio- és videokazetták forgalmazására. Mindez kiegészül egy hatalmas raktárral, amelyben nagy mennyiségben tárolhatják kiadványaikat. S az irodalmi misszió helyzete nemcsak anyagilag jó (bár a Ristin Voitto főszerkesztője anyagi nehézségekről (!) beszélt), hiszen az újságok szervezetileg függetlenek a gyülekezetektől, így egyetlen vezető sem változtathatja meg – kénye-kedve szerint – pillanatnyi érdekeinek megfelelően a lapok arculatát.

Felelősség mások iránt

Ahogy a látottakból meg tudtam ítélni, a finn pünkösdiékre a mások iránti fokozott felelősségérzet jellemző. Fontos számukra a lélekmentés, nem elégszenek meg azzal, hogy ők jól érezzék magukat a gyülekezetben. Nem csupán a saját gyülekezetük missziómunkáját támogatják, hanem jó szívvel segítik mások szolgálatának előrehaladását is. Ez mutatkozik meg abban, hogy a Finn Szabad Külmiszió kiterjedt munkája nem csak néhány odaszánt szívű testvér erőfeszítésének eredménye, hanem sokan igyekeznek – ha csak pár hónapra is – személyesen részt venni a külmisziós szolgálatban. Ottlétünk alatt úgy tűnt, hogy minden

valamirevaló testvér misszionárius valahol. A gyülekezeti élet mindennapjaihoz hozzátartozik a misszionáriusok számára való adakozás is.

Testvérgyülekezetünk sokirányú szolgálatával igyekszik minél több embert megnyerni az Úrnak. Az istentiszteleteket különféle nyelvekre tolmácsolják, nem feledkeznek meg a süketnémákról, saját használatcikk boltjuk van a külmisszió támogatására, kempingező helyet bérelnek Helsink városától, és a hét minden napján tartanak foglalkozást a gyülekezet valamely csoportjának. A fiatalok rendszeresen imádkoznak a világ országaiért. Ma is hála tör fel szívemből, ha arra gondolok, hogy minden hónap 22-én Magyarországért, az itteni ébredésért és a pünkösdi lelki növekedéséért imádkoznak fiatal testvérek Helsinkiben. Ők ezzel segítenek nekünk, más finn testvérek viszont adakoznak is: lapzárta után érkezett meg Finnországból a Sátormisszióknak szánt 50 m²-es kiegészítő sátor az Élő Víz Irodalmi Alapítványon keresztül. A sátrat még indulás előtt megtekintette kis delegációm a Sisu teherautógyár raktárában, ahol a finn előjárók kérésére Nagy Miklós testvér örömmel imádkozott azért, hogy mindenható Istenünk áldása kísérje a sátor magyarországi útját. S hogy a testvéri segítség még teljesebb legyen, a kis sátor után egy finn kórus is érkezett júliusban, és a Sátormisszióval együtt segítette Bán Norbert és Jyrki Palmi testvéreink gyülekezetalapító munkáját Sopronban. Ezekből is megérthetjük: az Úrnak terve van Magyarországgal.

Az általunk látott finn gyülekezetekben az istentiszteletek nyugodt, csendes légkörben folynak. Közösségünk mai állapotából eredő szóhasználat szerint: hagyományos módon. Finnországban nem vetették meg lábukat az újhullámos tanítások. A testvérek szeretetteljes együttműködését nem lehetetleníti el a különböző tanítások körüli elkeseredett harc. Nem csoda, hogy a békességben élő finn gyülekezetekben akadálytalanul megnyilvánulhatnak a Lélek ajándékai – miként azt mi magunk is tapasztaltuk.

Végezetül e helyen is hadd mondjak köszönetet finn testvéreinknek a kedves vendéglátásért, elsősorban Pauli Runolinna pásztornak, valamint Antti Makela és Seppo Siren előjáró testvéreinknek. Az Úr áldása legyen rajtuk, miként mi is ennek éltük meg utazásunkat!

{k1996405}

{k1996406}

A bibliaiskola Iso Kirjában

{k1996407}

Egy kép a finn külmisszióból

{k1996408}

Helsinki

FÓKUSZBAN

A Szentlélek nem kábítószer • *Durkó Sándor László*

David Garcia

Sokan hallották szolgálatát az Országos Pünkösdi Konferencián, köztük én is. Úgy tűnt, sok a hasonlóság közte és a közösség elnöke, Fábrián Attila testvér között. No, nem kívülről, hanem belülről, lelkületben, temperamentumban.

Hogyan került Magyarországra David Garcia?

Köztudott, hogy a világ minden részén vannak magyar származásúak. Amerikában, David gyülekezetében is. A 900 fős gyülekezetben talált otthonra Pivalcsik János családjával. Ő is közreműködött abban, hogy David Garciát együtt hallgathattuk a konferencián.

A 45 éves lelkész nyolc éve pásztorolja gyülekezetét, előtte kemény kiképzésben volt része,

mert New Yorkban, a gengszterek között, majd Afrikában misszionáriusként szolgált. A pásztorlás szolgálata mellett feladatának érzi a tanítványképzést is. Több mint kétszáz pásztor képzésében vett már részt. Így külön öröm volt számára, hogy a Bibliai Főiskolán órákat adhatott. A fiatalok a jövő – vallja David Garcia.

A démonok minden nyelven értenek

- *Úgy hallottam, a bibliai főiskolásokkal együtt imádkoztál, és többen megszabadultak.*
- Igen, csodálatosan megtapasztaltuk a Szentlélek jelenlétét. Arról beszéltem, hogy Jézus meg tud szabadítani bennünket nemcsak a bűneinktől, hanem mindazon problémáktól, sebektől is, melyeket mások okoztak nekünk. Meg kell bocsátanunk mindenkinek. Kértem, hogy akiket molesztáltak, megsértettek, akik emiatt mély sebeket hordoznak, jelezzék, és imádkozom értük. Meglepően sokan voltak.
- *Voltak olyanok is, akik démoni megszállás alatt voltak. Ezért parancsoltál a démonoknak?*
- Istentől olyan hitet kaptam, amelyet ismernek a démonok is. A keresztények között is lehetnek olyanok, akik ha nem is démonikus megszállás alatt, de bizony démoni befolyásoltság alatt lehetnek. Az ima alatt megszabadultak.
- *A démonok melyik nyelven értenek?*
- A világ összes nyelvét, nyelvjárását ismerik. És bármilyen furcsán hangzik is, el kell mondanom, hogy rendkívül együttműködők. Ha valahol találkozom velük, parancsszóra azonnal elmennek.
- *Mi kell ahhoz, hogy valakitől így tartsanak a démonok?*
- Szellemi érettség és hit. Ha Isten Igéjét nemcsak halljuk, olvassuk, netán magyarázzuk, hanem azt igyekszünk maradéktalanul meg is tartani, akkor a Szentlélek gyümölcseinek egyikeként megkaphatjuk a démonok kiűzésének ajándékát is.

Pünkösdi boszorkányság

- *Milyen konkrét problémákat látsz több magyar család, gyülekezet, pásztor megismerése után, amelyek Isten munkája ellen vannak?*
- Az egyik a boszorkányság, a varázslás. A Gal 5,20 a test cselekedetei között említi ezeket. Az eredeti görög szónak három jelentése van. Az egyik a kábítószerekre értendő (nem csupán a klasszikusokra), a másik az okkultizmusra, a harmadik viszont, ami mindannyiunkra vonatkozhat, a másokon való uralkodás szelleme. Amikor valakit manipulálunk, megszegyenítünk, megalázunk. E szellemiség veszélyesebb formája a gyülekezet manipulációja, melyet akár pünkösdi boszorkányságnak is nevezhetünk.
- *Értem már, miért mondtad, hogy valószínűleg nem mindenki örül a konferencián elhangzottaknak.*
- Én minden szolgálatom előtt kikérem Isten akaratát az üzenetre vonatkozóan. Így bátran szólok, vállalva azt a veszélyt is, hogy nem leszek a hallgatók vagy az olvasók egy részénél népszerű.
- *Meglátásod szerint egy gyülekezetet uralma alatt tarthat valaki?*
- Sajnos, igen. Ez lehet a pásztor felesége – ami gyakran előfordul – vagy a vének tanácsa vagy valaki más, akitől tart vagy fél a pásztor. Ők azok, akik uralmuk alatt tartják a vezetőt, vezetőket, manipulálják a gyülekezetet. Ahol ez előfordul, ott ez sajnos rányomja bélyegét a gyülekezetre.
- *A pásztor nem eshet bele ebbe a bűnbe?*
- Dehogynem. Különösen ott nagy ennek a veszélye, ahol a gyülekezetben érvényesülnek a Zsidókhöz írt levél 13,17. versében leírtak. Itt szeretnék egy érdekes összefüggésre mutatni. A Zsid 13,7 verse az előljárókra vonatkozóan azt mondja, hogy magatartásukat, példaadásukat kövessük. A 8. vers pedig arról beszél, hogy „Jézus Krisztus tegnap, ma és örökké ugyanaz”. Ezen versek lényege, hogy a pásztoroknak Jézus Krisztushoz kell hasonlónak válniuk.

Ne hallgass soha a Sátánra!

– *Vannak viszont negatív példák is. Így ha mindig a pásztor lenne a példakép, akkor furcsa dolgok történnének!*

– Hallottam én is, milyen gyalázatos munkát végzett a Sátán a közösség egyik régebbi vezetőjének életében. A boszorkánysággal kapcsolatos igeversek kapcsán olvashatunk a szexuális bűnökről is. A Sátán nem kímél senkit, a vezetőket sem, és megengedi, hogy valaki felemelkedjék, majd kihúzza a szőnyeget alóla. Nagyon oda kell figyelni erre a csapdára. Nem szabad a Sátánra hallgatni! Mivel tudatosan nem akarok támadási felületet adni neki, ezért általában valamelyik gyülekezeti vezetővel, vagy ha lehetséges, a feleségemmel utazom.

Teokrácia vagy demokrácia (Teokrácia = Isten-uralom)

– *Teokráciának vagy demokráciának kell tehát érvényesülnie a gyülekezetekben?*

– A teokráciában hiszek. Istennek tartozik felelősséggel a pásztor, aki pásztorolja a gyülekezet vezetőit, véneit is, természetesen megkérdezve és meghallgatva meglátásait, tanácsait, sőt ha kell, elfogadva védelmüket.

– *Milyen sorrendben következik életedben a család, a gyülekezet?*

– Az első Jézus Krisztus. Őt követi a feleségem, gyermekeim, majd a szolgálat. Tehát a család a gyülekezet előtt van. Nagyon jó ez a sorrend, csupán azzal van sokszor gondom, hogy nem marad idő magamra. Erre jók az éjszakák.

– *Magyarországon egy kicsit más a helyzet, mert itt a megélhetésért nagyon sokat kell dolgozni, így a munka felborítja az általad ideálisként megjelölt sorrendet.*

– Az alapelv akkor sem változhat. Legalább törekedni kell rá, minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk, hogy így legyen. Amerikában nagyon sok a flusztrált, problémákkal küzdő pásztorfeleség. Gondolom, ez Magyarországon is így van. Minden szolgálattevőnek tervet kell készítenie, elkérve az Úrtól, hogy mikor, mennyit fog a családjával foglalkozni. Eljutottunk ismét a vesszőparipámhoz: a képzéshez. Ki kell képezni olyan gyülekezeti vezetőket, akik leveszik a pásztor válláról a terhek többségét.

A katonákat nem az óvodában képezik ki

– *Erről szó volt a konferencián elhangzott igehirdetésedben.*

– Látom, figyeltél. Sokan jól érzik magukat a lelki óvodában, és életük végéig ott akarnak maradni. Pedig az Úrnak katonákra, erős hadseregre van szüksége. Az érett férfiúság (Ef 4,12–16) feltételezi a képzést. A pásztor képzeti a tagokat, a tagok pedig végzik a szolgálatot. Érdemes megfigyelni, akik mindig „sírnak”, nem akarnak engedelmessé válni!

– *A pásztor tehát szervez, koordinál, mai szóhasználattal élve menedzsel?*

– Teljes mértékben. Természetesen azután, hogy felkészítette a szenteket. A pásztor pásztorol és nem a bárányok. Sok helyen azt mondják, azért fizetik a pásztor, hogy etesse, itassa őket. Igen ám, csak hogy a szolgálat elmaradása miatti mozgáshiány következtében kövérekké, túlsúlyossá válnak a bárányok, és csak nyögnek, mert mozogni sem tudnak.

A kövér bárányoknak nincs utódjuk

– Mint említettem, bárány bárányt nem pásztorolhat. Ezért kell a pásztor, akinek képeznie kell a vezetőket.

– *Miért is?*

– Mert Jézus is csak tizenkét tanítvánnyal dolgozott, akikkel viszont nem foglalkozik a pásztor vagy a gyülekezet vezetői, azok elhíznak, és köztudott, hogy a kövér bárányoknak nincs utódjuk, sőt túlsúlyuk miatt idő előtt kimúlnak.

Új hullám

– *Mi a véleményed az úgynevezett újhullámról?*

– Ezek a megnyilvánulások nem ismeretlenek előttünk, pünkösdiek előtt. A ma látható dolgok nagy része régente is megtörtént. Hiszem, hogy alapján véve emögött Isten áll, mert ahol emberek szabadulnak meg megkötöttségekből, sokan újjászületnek, ott Isten Szelleme munkálkodik. Ilyet a Sátán nem tud tenni.

– *Lehet ezt ébredésnek hívni?*

– Nem hiszem. Azt viszont nyugodtan kijelenthetjük, hogy ez az ébredést készíti elő. Ébredés akkor lesz, amikor a gyülekezet fog prédikálni. Ez az ébredés világméretű lesz, és utána jön vissza Jézus Krisztus.

Ébredés majd háború

– A késői eső felhői már gyülekeznek az égen? – Igen. Ébredés jön nemsokára. Ha megfigyeljük a történelmet, minden háborút egy ébredés előzött meg. Tehát nagyon fel kell készülnünk, mert közeleg a nagy ébredés, majd a világvégi események. Bármikor elkezdhet esni a Szent Szellem esője, és elég furcsa lenne, ha mi ernyőt nyitnánk. Alkalmainkon azért imádkozunk, hogy a Szent Szellem vegye át az irányítást. És amikor átveszi, akkor nehogy leállítsuk! Sok helyen vallásosak a pünkösdiek is, attól félnek, hogy elvesztik az uralmat maguk és a gyülekezeti alkalom fölött. Képzeljük el, mi lett volna, ha az ApCs 2-ben leírtak szerint a részegnek vélt Pétert leállította volna valaki, hogy most üljél le, mert nem úgy viselkedsz, mint ahogy szoktál. Valószínű, a háromezres megtérés elmaradt volna. A részegek boldogok, hangosak, nevetnek, nem törődnek semmivel. Nem gondolkodnak afelől, hogy mit gondolnak róluk mások. Én vágyom erre a gondtalan boldogságra, de nem a bor, hanem a Szent Szellem erejétől.

Citromba meritkezünk?

– *Mi a helyzet a szent nevetéssel?*

– Előfordulhat, mint az említett részegség kísérője, de ez önmagában semmi. Bár sokan felháborodnak, amikor ilyen nevetést hallanak, de legalább ilyen felháborító, amikor a gyülekezeti alkalom olyan, hogy csak a csengettyű, füstölő és a gyertya hiányzik. Nem csoda, ha Jézus Krisztust nem akarják az emberek, mert ha ránk néznek, úgy látják, mintha víz helyett citromba lettünk volna bemerítve. Beszélünk arról, hogy ez az a nap, amit az Úr rendelt, de nem örülünk, nem látszunk boldognak.

Isten, aki ezt a csodálatos világot teremtette, kreatív Isten. Nem hiszem, hogy örül, amikor meghatározzuk: „most csak egy órát kapsz Uram!” Épp fel akarna támasztani egy halottat, de lejárt az idő, itt befejezzük... Uram, majd jövő vasárnap folytatjuk – mondjuk. Isten Szellemének áradása az ébredés előjele, mederásása, Keresztelő Jánosa. Az ébredés olyan, mint a medréből kilépő folyó. Sokan nem is tudják, mit kérnek Istentől...

Nem kábítózunk

– *Amerikában a gyülekezetekben az alkalmak nem rendben és ékesen folynak?*

– Az előzőekben elmondottak nem zárják ki a kérdésben foglaltakat. Az alkalomnak természetesen van eleje és vége. Egy-egy szolgálatra én 20–30 órát készülök. Arra viszont nagyon odafigyelünk, hogy a Szentlélek nem kábítószer. A torontói áldásként nevezett hullám az USA-ba is átcsapott, de nálunk nem engedték, hogy kábítószerként hasson a tanítás. Sokan nem akarnak szellemi érettséget, nincs önuralmuk, nem vágyják a békeesség gyümölcsét. Ha szomorúak vagy bármi gondjuk van, beinjekciózzák magukat a Szent Szellemmel. Ilyenkor – kijózanítónak – gyorsan elő a Bibliát. A Biblia az egyensúly garanciája. A Szent Szellem Biblia nélkül kilyukadásra ítélt luftballon. Bibliával a kezünkben, Szent Szellem nélkül viszont könnyen kiszáradunk. A Szent Szellem nem veti el, hanem pont erősíti a Bibliát. A Biblia a Szent Szellemmel együtt növekedést hoz.

– *A Biblia objektív, a Szentlélek szubjektív?*

– Igen. Sokan imádkoznak azért, hogy a Szentlélek adjon szabadulást, de az Igének nem engedelmessé válnak. Ezért sokszor hazaküldöm bárányaimat azzal, hogy tegyék azt, amit a Biblia mond. Máskor együtt fürdünk a Szentlélek erejében. Általában a délelőtti istentiszteleten az Igén van a hangsúly, délután pedig jobban teret adunk a Szentlélek vezetésének.

– *Úgy hallom, könyvet írsz a Római levélről?*

– Gyülekezetemben két évig tanulmányoztuk a Római levelet vasárnap reggelként, pünkösdi szemmel. Amit a levél tanulmányozása közben kaptam, ezt megírom. Az a baj, hogy a pásztorok általában téma szerint tanítanak, pedig a Biblia folyamatos tanulmányozása nagyon fontos. Jézus sokkal többet tanított, mint amennyit prédikált. Azt hisszük, a tanítás csendes, magyaráz, a prédikáció pedig hangos, kinyilvánít. A tanítás által növekszik a tanítvány. A prédikáció főleg a kívülállók, a megtérendők számára adatott. Mindkettőnek megvan a maga helye.

David Garcia beszélt még a gyülekezetekben szerzett tapasztalatairól. Nem erőszakos, de határozott a hitelvi dolgokban. Nagyon megtetszett neki hazánk és Budapest, közeli kapcsolata került a közösség vezetőivel. Ígérte, imádkozni fogunk értünk, a pásztorokért, idősekért, fiatalokért, és azért, hogy gyülekezeteink életének e nehéz szakaszában olyan meder készüljön, amely a közelgő áldásfolyamot be tudja fogadni.

KÖRKÉP

Lelkipásztort választott a budapesti Agapé Gyülekezet • *Koncz Sándorné*

Az 1996. ápr. 28-át megelőző hétvégén nem voltak presbiterek, vezetők az istentiszteleti alkalmakon a Thököly úti, szépen felújított imaházban. Tudtuk, hol vannak... Kimentek a „pusztába”, Kadarkútra, sejtettük, hogy fontos dolgokról lehet szó...

Az idő előzőleg már tavaszi arcát mutatta, most azonban az idén utolsó, áprilisi hóesés tartotta testvéreinket a kadarkúti épület ódon falai között. A téma valóban fontos volt: Hogyan tovább Agapé Gyülekezet?

Két éve, amióta a lelkipásztor, Fábrián Attila az EPK elnöke lett, hivatalosan nem volt pásztor a közösségnek. Átmenetileg egy háromtagú vezetőség: Mundrucz István, Bérczes Lajos, Borók János testvérek vállalták az irányítást. A Gyülekezetet hivatalosan Mundrucz István képviselte. Közben folyt a „pásztorkeresés” – sikertelenül.

Kadarkúton vezetőink áttekintették az eltelt időszakot, beszélgettek a Gyülekezettel kapcsolatos elképzeléseikről, a jövő feladatairól. Imádkozva lakoztak együtt, az Ige vezetését kérve.

Eközben felidéztek egy próféciát, amely a mintegy egy évvel ezelőtt tartott tanítássorozaton hangzott el a Gizella úton. A kijelentést Mundrucz István testvér kapta, akit akkor valószínűleg váratlanul ért, hogy miközben csendesen ül a padoson, rámutatnak s fölállítják. Az ígélet így hangzott: Isten megáldja szolgálatodat, erőt kapsz, segítőtársak állnak melléd... Mivel a prófécia személyesen neki szólt, így neki kellett döntenie is, vállalja-e a küldetést, a feladatot ebben a nagy múltú gyülekezetben. Az elmúlt két évben önfeláldozóan intézte a közösség dolgait. Úgy éreztük, hogy felelősséget vállal mindannyiunkért, és egyénenként figyel ránk. Ebből adódóan szerzett bizonyos vezetői tapasztalatot, jó légkörű közösség, segítőkész presbiterek vették körül – vállalta a jelölést.

A szokásosnál többen voltunk azon a vasárnap délutáni testvéri órán: a Filadelfia Gyülekezet és vezetője, Monos Mihály testvér is a vendégünk volt. Az alkalmat Bérczes Lajos testvér vezette. Kázmér István beszámolt a kadarkúti együttlétről és annak eredményeiről, melyek között e megállapítás is szerepelt: a gyülekezetnek legitim vezetőre van szüksége.

Mundrucz István testvér működése mottójául a 2Kor 4,5–7 igeverseket jelölte meg: „Mert nem magunkat prédikáljuk, hanem az Úr Jézus Krisztust, magunkat pedig, mint a ti szolgáitokat, a Jézusért.”

Hangsúlyozta, hogy a missziós parancsot komolyan kell vennünk, megválasztása esetén egyik fő célja, hogy a Gyülekezet missziós gyülekezetté váljon.

Bérczes Lajos testvér megerősítette ezeket a gondolatokat, és tudatosította bennünk, hogy nem hagyományos értelemben vett lelkipásztort választunk tehát, mindenkinek el kell döntenie, el tudja-e fogadni azt, amit a vezetőtestvér képvisel, és tudja-e őt ebben támogatni.

A titkos szavazás eredményeképpen 140 érvényes szavazatból 131 lett igen.

A lelkipásztor megválasztása után a Gyülekezet eddigi vénei, presbiterei lemondtak, hogy a vezetőtestvér maga választhassa meg munkatársait, akikkel a jövőben együtt kívánja végezni a munkát.

Testvéri öröm, az együvértartozás érzése, a közös cél tudata hatotta át szívünket, amikor az alkalom végén egymás kezét fogva énekeltük a „Vezess minket, ó, Jehova...” kezdetű éneket. A hálaének ott zengett bennünk, hiszen nálunk is megtörtént, amit a Zsolt 89,20–22. versében olvashatunk:

„Akkor látásban szóltál a te kegyelvednek, és mondád: Segítséget adtam a vitéznek, felmagasztaltam a népből választottat; Megtaláltam Dávidot, az én szolgámat; szent olajommal kentem fel őt, akivel állandóan vele lesz az én kezem, sőt az én karom erősíti meg őt.”

Visszajön • Dobner Győző Híd Missziós Társaság

%Napjainkban látjuk beteljesedni Krisztus visszajövetelének utolsó feltételét. „Isten országának ezt az evangéliumát pedig hirdetik majd az egész világon, bizonyosságul minden népnek; és akkor jön el” (Mt 24,14). Ebben az útkészítésben nekünk magyaroknak is van feladatunk. E munkáról olvashatunk itt egy rövid beszámolót.

1993. február 28-án találkoztam a svédországi „Slavik Missionen”-szervezet munkatársaival, akik közül egy testvér a Svédországban élő finn kisebbség tagjaként mutatkozott be.

Beszélgetésünk során elmondta, hogy volt alkalma felkeresni az ázsiai eléretlen népek és népcsoportok között a finnugor nyelvcsaládhoz tartozó rokonainkat is. Mivel nagyrésztük Oroszország akkor még szigorúan zárt területein élt, óriási élmény volt számukra meglátni, megérinteni a „nagy” finn rokonság egy képviselőjét. Mélyen érintettek a hallott információk, és már az első beszélgetéskor tervet készítettünk. Észt, finn, magyar résztvevőkkel csoportokat szervezünk, hogy felkeressük, bátorítsuk őket, és Isten szeretetének üzenetét vigyük az elárvult embereknek. 1994-ben az észtsországi Tartuban konferenciát tartottunk, ahová meghívtuk a lehetséges támogatók körét is. Különböző egyházak püspökei és más képviselői jöttek el, valamint lehetőség nyílt arra, hogy az Ural-környéki finnugor népcsoportok tagjai is jelen legyenek. Magyarországról és Erdélyből öten mentünk el a közel 2000 km-es útra. Mivel az érdeklődés reménykeltő volt számunkra, még 1994 novemberében előbb Budapesten, majd egy héttel később Erdélyben tájékoztató konferenciát tartottunk finn, észt, udmurt, mari testvéreknek.

Az érdeklődés Magyarországon szerény, Erdélyben viszont igen aktív volt. Megkezdtek a magyar nyelvű csoportok szervezését egy 1995. évi nyári utazásra. Kéthavonta egy napot együtt töltöttünk, előadásokat hallgattunk. Aktív misszionáriusok osztották meg velünk tapasztalataikat, tájékoztunk a urali finnugor népekről, együtt néztük meg a Néprajzi

Múzeum kiállítását e témakörben. Az egynapos együttlétek felváltva Nagyváradon és Budapesten voltak.

A nagy érdeklődés miatt nem tudtuk a résztvevők számát tizenkettő alá szorítani. A szláv misszió támogatása és saját pénzünk kevés volt a vonat, ill. repülőút költségeihez, ezért úgy döntöttünk, saját autónkkal (egy magyarországi mikrobusz, egy romániai személygépkocsi) utazunk. 1995. júl. 2-án közös istentiszteletet tartottunk Budapesten, majd elindultunk. Az ötödik éjszakát már Moszkvában töltöttük, miután végighajtottunk Ukrajnán és Oroszország egy részén. Ott találkoztunk finn és észt barátainkkal. Négy „vegyes” csoportot állítottunk fel. Két magyar (magyarországi + erdélyi), két észt, három finn utazott tovább repülővel Hanti-Manyiszkba, Szibériába. Autóval utaztak ketten közülük a komikhoz, hárman a mordvinokhoz, öten a marikhoz. Természetesen az utóbbi csoportoknak is voltak finn és észt résztvevői. Egy nappal később már minden csoport a saját területén volt. Találkoztak a városok és falvak lakóival, akik közül sokan származásukat eltitkolva élnek ma is. Skandináviai barátaink évek óta munkakapcsolatban vannak a Stockholmi Bibliaintézettel és más bibliafordító munkacsoportokkal. Segítségükkel elkészült több bibliai rész az Ural-környéki finnugorok nyelvén is. Moszkvából magunkkal vittük az első mari nyelvre fordított Márk evangéliumát 5000 példányban. A hanti és manysi területre utazók pedig a „Jézus élete” c. füzetet vihették magukkal hanti nyelven.

Voltak megrendítő tapasztalataink Joskar-ola (mari főváros), Szaranszk (mordvin főváros) környékén, ahol felkerestük a falvak népét, gyermektáborokat, sőt magam két börtönt is meglátogattam a mari belügyminiszter engedélyével. A komi-földre utazók számos kis települést elértek a tajga mélyén. A hanti-manysi területen dolgozók pedig rénszarvas fogaton (homokszán), majd gyalog a tundrákon és mocsarakon át értek el kicsiny – négy-öt házból álló – településeket. Júl. 27-én találkoztunk újra Moszkvában, majd másnap hajnalban indultunk vissza Budapestre. 31-én a hajnali órákban érkeztünk haza.

Ebben az évben repülővel szeretnénk egy hat tagú csoporttal a hanti-manysi területre utazni. Terveink szerint Szentpétervárott találkozunk észt és finn társainkkal. Az egyenként hat személyből álló három csoport három területen két hétig épít kapcsolatokat, irodalmat és anyagi segítséget oszt szét Jézus szeretetével. Ezen a több magyarországi területen már csak 6000 manysi és 21000 hanti él (1970 körüli adat). Népviselőik, szokásaik, anyanyelvük használatát még 1937-ben betiltották, az ellenszegülőknél súlyos börtönbüntetést helyezve kilátásba. Az utóbbi évtizedekben az itt felfedezett nyersolaj halászó-vadászó életmódjukat szinte lehetetlenné tette. Ezen a területen 49 folyóban kipusztultak a halak az ipari szennyeződéstől. A talajvesztett hantik és manysik közül a legtöbben alkoholisták, a remény nélküli emberek között sok az öngyilkos. A legkisebb faluban is tudják, „legközelebbi rokonaik” a magyarok. Nem nyelvrokonoknak, hanem rokonnépnek tartanak bennünket. Bátorító számukra minden információ, még inkább a személyes kapcsolat.

Nulladik születésnapra • Ernst Modersohn. Fordította: Komoróczy Gábor

%Nagy szeretettel és Isten előtti őszinte örömmel köszöntjük a Fénysugár című kiadványt, a debreceni ÉLET Gyülekezetünk lapját az 1. évfolyam 1. számának megjelenése alkalmából. A lapot Komoróczy Gábor testvérünk szerkeszti. Terveik szerint negyedévenként jelenik meg belső használatra, 8×A4 oldalon. Igen jó áron sikerült előállítani. (Az éves előfizetési díj 200 Ft.) Gratulálunk! Akiket bővebb információ érdekel, forduljon közvetlenül a szerkesztőkhöz! A szerkesztőség címe: Debrecen, Füredi út 62. I/3. Tel.: (52) 426-721. Tartalmi méltatás helyett álljon itt egy olyan cikk, ami a jobbnál jobb írások miatt nem fért bele az első számba.

Isten komolyan veszi

Egy nap az újságban olvastam egy cikket körülbelül a következő címmel: „Milyen furcsa csodabogarak vannak!” Ebben egy történetet meséltek el: Egy ember Berlinben, amikor felszállt a lóvasútra (Igen! Volt ilyen.), nem váltott jegyet. Nos, évek múlva hitre tért, és a Szentlélek emlékeztette, hogy a lóvasúttársaságot 10 pfenniggel meglopta. Rövidesen döntött, majd elküldte a 10 pfenniget és még 5 pfennig kamatot, hogy lelkiismeretét megnyugtassa. Ez hangos gúnyolódást és nevetést váltott ki a társaság igazgatóságán. Valaki ezt elmesélte a „Berliner Tageblatt”-nak ilyen címmel: Milyen furcsa csodabogarak vannak!

Engem ez a történet nagyon megfogott. Hogy vannak csodabogarak, már régóta tudom. Teljesen mást olvastam ki a cikkből. Azt, hogy Isten komolyan veszi a dolgokat. A következő vasárnap beépítettem ezt a történetet a prédikációmba, és azt mondtam: Isten komolyan veszi, nem hagyja nyugodni az embert még akkor sem, ha „csak” 10 pfennig adóssága van.

A következő nap egy asszony jött hozzám látogatóba, akit jól ismertem. A szabómester felesége volt. Azt mondta nekem: „A tegnapi prédikációja nagyon kellemetlenül hatott rám. Régóta ugyanabban a boltban vásárolok, és a múltkor fizetéskor egy hárommárkást tettem le, amiből vissza kellett volna valamennyit kapnom. Az eladó nem nézte meg jól, és úgy adott vissza, mintha egy ötmárkást adtam volna. Az ön tegnapi prédikációja óta nincs nyugalmam. Elmentem az eladóhoz, elmeséltem neki a történetet, és visszaadtam a két márkát.”

Alig ment el, egy általam ismert kézműves jött hozzám. „A prédikációja miatt jövök magához” – mondta. – Nos, mi mondanivalója van? – kérdeztem. „Valami furcsa dolog történt velem – válaszolta. Több éve már, hogy egy ablaktáblát cipelek magammal” – mondta. – Hogy érti ezt? – kérdeztem. – „Mikor tanonc voltam, egyszer, az üzlet takarítása közben a seprű az ablaktáblához ért, és a tábla darabokra tört. Akkor a főnökömnek azt mondtam, hogy a szél becsapta az ablakot, és így tört el. De most elmentem hozzá, és kifizettem a kárt. Most már minden rendben van.”

Egy kis idő múlva újra megjelent egy asszony: „A tegnapi prédikációja gondot okozott nekem” – mondta. Milyen gondot? – kérdeztem. „Mikor diák voltam, az volt a szokás annál az eladónál, ahol a füzetünket vettük, hogy még két acéltollat kaptunk. Egy nap több vevő volt a boltban, s így az eladó ideadta az egész dobozt, és azt mondta: Vedd ki magad az acéltollat! Ekkor azt gondoltam: Az alkalom kedvező, és rendesen belenyúltam. Miután megnéztem, láttam, hogy huszonhárom tollat vettem el. Nem tudja elképzelni, hogy ez a huszonhárom toll mennyire nyomta a lelkiismeretemet!” El tudom képzelni! – válaszoltam. De mi történt aztán? – Nos, elmentem ehhez az emberhez, beismertem a lopásomat, és mindent kifizettem. Szerencsére még élt ez az ember. Végre nem zavar többé az acéltoll.” Felismertem, hogy milyen sokan cipelnek hasonló terheket, amelyek zavarják békességüket. A következő blankenburgi konferencián Isten úgy vezetett, hogy egy beszédemben elmeséltem a 15 pfenniges történetet és ennek következményeit. Az alkalom végén egy úr jött hozzám, és azt mondta: „Az az ember, akinek ez a 15 pfennig esete volt, én vagyok. Amikor láttam, hogy a német újságokban ezt a történetet hogyan figurázzák ki, gyakran azt gondoltam, hogy hiba volt a pénzt visszavinni. De miután meghallottam, hogy a történet folytatásából milyen áldások lettek, nagyon örülök, hogy visszavitem a pénzt. Olyan hálás vagyok, hogy hallhattam ma ezt.”

Kedves Barátom, cipelsz te is egy ablaktáblát? Volt már, hogy több pénzt kaptál vissza? Vagy valami ehhez hasonló? Kérlek téged, hozd rendbe a dolgot nyilvános beismeréssel és jóvátétellel. Békességedet zavarni fogja, ha ezt nem teszed meg. Ha a Szent Szellem az ujját a múltban történő dologra teszi, akkor azt rendbe kell tenni, különben magadat csapod be és a Szent Szellemet. Isten ezt komolyan veszi.

Agapé kirándulás • Mundrucz Adrienn

Bizonyára többen gondolkodtatok már azon, hogyan lehetne a gyülekezet tagjait kicsit

„összerázni”, miként lehetne igazi közösséggé formálni, hogy gyülekezeteink ne csupán nevükben hordozzák ezt a szót, hanem közösségként is működjenek.

Kinek mit jelent a közösség? Az AGAPÉ gyülekezetben úgy gondoljuk, ez több, mint egy formális csoportosulás, amit egy meghatározott cél vagy eszme tart össze. Az igazi közösségben nagy hangsúlyt kapnak az emberi kapcsolatok, amelyek az alapot nyújtják egymás megismeréséhez, egymás terheinek hordozásához és a keresztyéni szeretet gyakorlati megvalósításához.

Célunk, hogy ilyen kapcsolatokat alakítsunk ki gyülekezetünkben. Igazi közösségformáló ereje a közösen végzett tevékenységeknek van, ezért első lépésként egy kirándulást szerveztünk.

Egyik kedves testvérünk ajánlatára és néhány vezetőtestvér terepszemléje után úti célként Drégelypalánk mellett döntöttünk. Közülünk korábban kevesen jártak itt.

Az előkészületek idején arra gondoltunk, hogy egy busszal fogunk utazni. Az érdeklődés olyan nagy volt, hogy végül 1996. május 18-án reggel három busszal és néhány személyautóval indultunk útnak. Mindenki örült, a gyülekezet szinte valamennyi tagja fontosnak tartotta ezt a eseményt. Izgatottan készülődünk, mivel a megelőző napokban az időjárás nem alakult túl biztatóan. Vezetőink (Mundrucz István és Kázmér István) azonban lenyűgöző magabiztossággal és meteorológusokat megszegyenítő előrejelző képességgel meleg, napos időt ígértek. Így is lett. Az utazást történelemtanár testvérnőink érdekes idegenvezetése tette tartalmasabbá. Kalandok után délelőtt érkeztünk a helyszínre, ahol legkiválóbb háziasszonyaink nekiláttak az ebéd elkészítésének. Paprikás krumpli készült hét bográcsban. Ebédig mindenki szabadon barangolhatott a környéken, s voltak, akik „alkalmi útitársaként” kullancsokat fogadtak be. Az első ijedtségen túljutva azonban már az egész társaság felszabadultan élvezte a gyönyörű napsütésben pompázó, káprázatos környezetet. Bámulatatos volt végre arcról azonosítani azokat, akiket eddig csak névről vagy egyáltalán nem ismertünk, és látni, hogyan nyílnak meg idáig zárkózottabb testvéreink egymás előtt. Úgy gondolom, fontosak az ilyen kötetlen együttlétek a sok szempontból egyoldalú imaházi alkalmak után. Ez és hasonló események teremtenek lehetőséget egymás sokoldalú megismerésére. Jó tudni, kinek mi a hobbija, mivel foglalkozik, hogyan él. A hétköznapi feszességében ilyen módon nem tudunk közel kerülni egymáshoz. Persze szűkebb baráti köre mindenkinek van, ahol ismerik és támogatják, de hiszem, hogy alkalmat kell adni a gyülekezetben belül egymás szélesebb körben való megismerésére is. Éppen ezért ezt szervezettebb formában is segíteni akartuk.

A szerfőlött ízletes ebéd és az azt követő istentisztelet után csoportos játékokban vettünk részt. A csoportok beosztása és a játékok tartalma is arra szolgált, hogy együtt, vidáman csináljunk valamit, és végül sokkal többet tudjunk egymásról. Tíz csoportban számos elméleti és gyakorlati feladatot oldottunk meg. Többek között edényfogó készítését egy gombolyag fonalból a természetben fellelhető eszközök segítségével. Csoportonként énekeltünk és verseket írtunk. A legérdekesebb és legmulatságosabb e feladatok értékelése volt. Később a gyülekezetben „remekműveinkből” kiállítást rendeztünk. A játékok sorát kötélhúzás zárta. Erőtől duzzadó testvéreink több kötelet is „elfogyasztottak”.

Késő délután, tele élményekkel, testileg és lelkileg is felfrissülve indultunk haza. A kirándulás még sokáig kedvenc témánk maradt, a vidám eseményeken hetekig jókat nevtünk.

Hiszem, hogy ez az első lépés nagyszerű volt a bevezetőben említett célunk elérése érdekében. Azóta más típusú közösségformáló rendezvényeket is tartottunk.

Alakulunk, formálódunk, folyamatosan az újat, a jobbat keressük. Gyülekezetünk megújult erővel halad a közösen elhatározott és elfogadott irányba, egy vonzó keresztyéni közösség kialakításának célja felé felé.

{k1996409}

Akik 48 éve is konferenciáztak • Durkó Sándor László

Közel kétezer testvér szorongott pünkösdkor Budapesten, az Építők Kongresszusi Központjában.

Többen későn jelentkeztek, akkorra pedig már le volt kötve a Kongresszusi Központ. Isten áldását nemcsak a nagyteremben lévőkre adta, hanem a kisterembe szorultakra vagy a folyosón lévőkre is. Hála Neki!

A konferencia ebédszünetében összejöttek azok a testvérek, akik közel fél évszázaddal ezelőtt 1947-ben és 1948-ban a Béke Színházban hasonló esemény résztvevői voltak.

Név szerint: Fábián József, Bozsóky Ferenc, Nyári István, Talata János, Korvin János, Markó Pál, Tasi Béla testvérek. A nőtestvérek közül pedig: Talata Jánosné (Kopor Ilonka), Lugosi Istvánné (Jókai Erzsébet) valamint Csernus Sándorné (Fekete Julianna).

1947-ben (május 15–18-ig) és 1948-ban volt országos konferencia. A két esemény ezen visszaemlékezésben összemosódik. A mottót viszont még mindig tudják. 1947-ben „Érett férfiúság a Krisztusban”, 1948-ban pedig „Van valami mondanivalóm neked”. Mindmáig megtartotta mindkét igei jelmondat aktualitását. Istennek van mondanivalója, üzenete ma is, mert a Pünkösdi Közösséget az érett férfiúság állapotában akarja látni. Az akkori konferenciák kiemelt célja volt az egység megteremtése. A három jelentősebb pünkösdi irányzatot vezetőik alapján különböztették meg, így

- Tomi testvér csoportja az eredeti pünkösdi tanítás őrzőinek tartotta magát,
- a Siroki testvérhez tartozók a dinamikus fejlődést tűzték zászlajukra,
- Sárkány testvérek az ún. őskeresztyén-tanítást és a hét testvér vezette közösséget vallották, illetve gyakorolták.

A Konferenciára csak Tomi és Siroki testvér csoportja jött el.

Svédországból Sztén testvér volt a meghívott igeszóló, aki egészséges, világos tanítást adott, melyet a jelenlévők elfogadtak, és így a két csoport egyesült. Csodálatosan kiáradt a Szentlélek. Nem a zene, hanem a közös ima adta a hangerőt. A konferencián bemelegítés is volt, majd az ország különböző pontjain – a helyi vezetők számára – Biblia tanulmányozási heteket szerveztek.

Bozsóky Ferenc testvér, a konferenciák egyik szervezője, így emlékezik:

„Ezek a konferenciák a közös étkezést és szállást is megoldottuk. A Dózsa György úton egy gimnázium pincéjében volt a szállás, öt kocsis szalmát hoztunk fekhelynek. De a testvérek nem sokat aludtak, mert szinte egész éjjel imádkoztak. Igazi testvéri közösség alakult ki.”

Fábián József testvér a lelki eltévelyedésekről, mint nagy veszélyekről beszélt:

„Közel 70 éves pünkösdi élettapasztalatommal a hátam mögött, állíthatom, hogy az Igétől való minden eltérés vak vágányra vezet. Az is vágány, de nem a cél felé visz. Az Igére alapozunk, az IGE legyen a mércénk! A prófétálás fontos: de csak ha megmértetik az Igén. A másik veszély: az elhamarkodott kézrátétel lehet. Ez közösségvállalás, mely „visszaüthet”. A kézrátételt el ne hirtelenkedd! – olvashatjuk 1Tim 5,22-ben.”

Markó Pál testvér emlékezik, közel fél évszázadot visszamegy az időben: „Csodálatos volt az a közösség. Az éneklésekre még mindig emlékszem: „Azért jött Jézus, hogy megkeressen...” egész életemen végigkísér. Bár kimentem a világba, soha nem éreztem jól magam. Gyakran gondoltam azokra a meghitt konferenciái napokra, a beszélgetésekre, a tanításokra, az imákra. Isten kegyelme visszahozott, és most ismét nagyon boldog vagyok.”

A konferenciázó mai fiatalokra nézve azon gondolkodtam, vajon 50 év múlva miként fognak erről az 1996. évi Pünkösdi Konferenciáról beszámolni.

Fiatalok, középkorúak, idősek egyöntetű véleménye: szükség van ezekre a konferenciákra, Isten ilyenformán is tud bennünket tanítani, nevelni. Belekóstolhatunk a menny előizébe, ahol hitünk szerint mindannyiúnknak (mármint akiknek neve be van írva az Élet Könyvébe) van

helyünk, és majd együtt, örökké dicsérjük Istent. De mindezt már e földön elkezdhetjük..., ill. folytathatjuk a konferencia után.
{k1996410}

Diplomaosztás a kettős áldás hitével • *Koncz Sándorné*

Lélekiemelő istentiszteleti alkalomnak lehettek részesei azok, akik 1996. jún. 30-án jelen voltak a Bibliai Főiskola tanévzáró és diplomaosztó ünnepségén a Gizella úti imaházban. A terem egyik oldalán ünneplőbe öltözött fiatalok foglaltak helyet, akik az elmúlt hetekben, napokban tették le év végi vagy záróvizsgáikat.

Az ünnepélyességből fakadó izgalom, meghatottság tükröződött az arcokon.

A Főiskola mindegyik évfolyamának tanulói jelen voltak, de az alkalom annak a hat fiatalnak lesz bizonyára különösen emlékezetes, akik ebben a tanévben fejezték be tanulmányaikat, s most kapták meg diplomájukat. Szeretettel, Isten iránti hálával, lelkünkben örömmel és féltéssel tekintettünk rájuk mindannyian, tudva, hogy milyen nagy feladatra vállalkoztak. Immáron e második csoport bont szárnyat, s hagyja el Közösségünk tanintézetét.

Itt, tanáraik között, testvéri közösségben, mielőtt még a hétköznapi tennivalóiban elmerülnek, még egyszer megálltak, hogy meghallgassák e nekik szóló üzenetet, s búcsút vegyenek tanáraiktól, társaiktól, az iskolától.

Az igével Sam Mayesky testvér szolgált a Királyok I. könyve 19. r. alapján. (Csernus Ákos fordította.)

Elizeus próféta elhívása, a feladat vállalása példája lehet az induló fiataloknak. Illés ráterítette palástját Elizeusra, aki a hívásra feladta gazdaságát, követte a prófétát. Mintegy jelképesen ökreiből áldozatot mutatott be, szerszámaikat elégette. Az volt a kérése: hogy „Legyen kérésem, a te benned való léleknek kettős mértéke rajtam.” A Lélek kettős mértékének áldását kérte a szolgálattevő testvér imájában is fiataljainkra.

Fábián Attila, az EPK elnöke tanárként, vizsgáztatóként, de főleg testvérként szólt az ifjakhoz. Hangsúlyozta, hogy értékeli a tanulmányok végzésében tapasztalt kitartásukat, szorgalmakat. Most ő vizsgáztató ugyan, de egykor valamennyien ott állunk a nagy életvizsgán az Igaz Bíró előtt, ott kell majd megfelelnünk tanárnak és tanítványnak egyaránt. Ezután álltak a végzős hallgatók e gyülekezet elé, és egyenként megismerhettük őket.

Íme, a hat friss diplomás:

Bán Norbert: Ózdról került a Főiskolára, a munkát Sopronban vállalta új gyülekezetben, Jyrki Palmi testvérral együtt.

D. Nagy Ágnes: Békéscsaba-ról jött, oda is megy vissza. A Főiskolát végig kitűnő tanulmányi eredménnyel végezte.

Dornyai Gábor: Az Élő Ige gyülekezetből, Budapestről került az iskolába, Kisújszállásra már szolgálatba állt.

Hegedűs Eleonóra: a Vajdaságból származik, hívták magyarországi szolgálatra is, de ő arra érez indíttatást, hogy hazamenjen szülőföldjére.

Révész Csaba: a lőrinci AGAPÉ gyülekezetből jött.

Vojcsek Péter: Debrecenből való, jelenleg Veszprémben él.

Telegdi József dékán testvér üdvözlő szavai után a III. évfolyam sorakozott fel. Nevükben Tulipán Erika köszöntötte a búcsúzó társakat biztató szavakkal: Tudnivaló, hogy erő feletti útjuk lesz, de Isten segíteni, táplálni fogja őket, mint Illést.

D. Nagy Ágnes beszélt a végzősök nevében, emlékezve a diákévekre, a kollégiumra. Kifejezte köszönetüket tanáraiknak.

A diákcsínyek, késések stb., itt sem voltak ismeretlenek. Ezt fogalmazta meg Makovei Róbert kedves, vidám dala, melyet a búcsúzóknak adott elő.

Az összejövetel végén minden végzős diák elé egy tanár állt, áldást kérve életére,

szolgálatára.

Mindannyiunk szíve megtelt örömmel, hogy ilyen lelkes, immáron felkészült, életüket odaszánó fiatalokat ad Urunk a lélekmentés munkájába.

Igen, az aratás ura küldött munkásokat az ő aratásába.

{k1996411}

Beszámoló az OP üléséről • Durkó Albert

1996. jún. 15-én ismét ülésezett az Országos Presbitérium. A egész napos megbeszélés ima áhítattal kezdődött, melynek az igei alap gondolatát Ádámkó Lajos testvér olvasta az 1Móz 12,2–3-ból. Az áldást nem lehet kicsikarni Istentől, ez az Ő ajándéka, de ahogy viszonyulunk egymáshoz, az meghatározza Isten áldását is.

Az OP hálaadással tekintett vissza a pünkösd napján megtartott országos konferenciára, melynek erényeit és hiányosságait részletesen elemezte, hogy a jövőbeli rendezvények még jobbak és áldottabbak lehessenek. A tanácskozó testület külön köszönetét fejezte ki a szervezői csoportnak áldozatos munkájukért.

Az OP megbízásából már egy éve dolgozik egy munkacsoport közösségünk szervezeti és működési szabályzatán. Tervezetük elkészült, ami az OP-tagokon keresztül a gyülekezetekhez kerül megvitatás és véleményezés céljából. Az októberi presbitériumi ülés a beérkezett módosító javaslatokat figyelembe véve tárgyal majd a szövegtervezet véglegesítéséről, amiről a februári közgyűlés dönt majd. Kérjük a testvéreket, hogy imádkozó szívvel, építő szándékú véleményekkel segítsék ezt a munkát.

Az OP az Élő Víz felelős szerkesztőjének ez év végéig Bérczes Lajos testvért bízta meg. A Presbitérium nyomtatékkal kéri a testvériséget, hogy bizonyosságokkal, gyülekezeti hírekkel, egyéb cikkekkkel segítsék az újság színesebbé, élőbbé tételét.

A Bibliai Főiskola jelenlegi helyzetéről Telegdi József testvér számolt be. Örömmel szólt a megvásárolt épületről, a végzős hallgatókról és az új évfolyamra felvételre jelentkezőkről. Az OP döntött arról, hogy a Főiskola minden más építkezéssel szemben előnyt élvez, ezért a legközelebbi országos gyűjtés a BF javára történik, illetve az állami támogatás elosztásánál kiemelten kezeljük.

Személyi kérdésekben az OP tudomásul vette és hálaadással fogadta Mundrucz István testvér lelkipásztorrá avatását az Agapé gyülekezetben, Kurgyis Illés testvér főállású szolgálatba való beiktatását Nagykőrösön és Kis József testvér lelkipásztorrá választását Debrecenben az Élet gyülekezetében.

Döntött az OP arról is, hogy Durkó Albert lelkipásztor testvért az országos cigánymisszió koordinálásával bízta meg.

Imával zártuk ülésünket.

PORTRÉ

Dadogó ajakkal – Lelkipásztor avatás Nagykőrösön • Bemutatkozik Kurgyis Illés testvér

{k1996412}

%1996. június 16-án Nagykőrösön Kurgyis Illést lelkipásztorrá avatták fel. A szolgálatot Fábán Attila elnöktestvér végezte. Félíg kész imateremben volt az ünnepség. A nagykőrösieken és a rokonokon kívül Kőröstetétlenről és Kecskemétről is jöttek testvérek. Kurgyis Illés testvér lapunknak a következőket mondta el magáról:

– Tápiósülyben születtem hívő szülők negyedik gyermekeként. Bibliaismeretem alapjait a süllyápi vasárnapi-iskolában Deák Jolánkától és édesanyámtól tanultam. Most látom, mennyire fontos a gyerekekkel való foglalkozás. Majd Pécelre költöztünk, édesapám ott volt pásztor, ott tértem meg, és ott töltött be az Úr az Ő Szent Szellemével. A gyülekezetben csodálatos ifjúsági kör működött, közöttük sokat erősödtem. 1975-ben Nagykőrösre nősültem: Kallik Editke lett a feleségem. Két gyermekünk született. Fiam, Illés 19 éves, főiskolás. Edit lányom pedig 16 éves, középiskolás.

Nem szerettem Nagykőrösön lakni, mindig Pécelre vágyódtam vissza. Hiányoztak a fiatalok, itt csak néhány idős ember volt a gyülekezetben. Mindig el akartuk adni a házunkat, de nem sikerült. Isten más utat szánt nekünk.

Hét éve úgy alakult a gyülekezet sorsa, hogy ideiglenesen megválasztottak helyi vezetőnek, de csak addig, amíg nem lesz valaki jobb helyettem. Egyáltalán nem akartam ezt, de úgy gondoltam, rövid ideig valahogy elkínlódom. Telt-múlt az idő, de nem volt semmi előrelépés. A gyülekezet pedig intenzíven imádkozott lelkipásztorért, köztük én is, mert nagyon vártam a „megváltást”.

Egy bizonyos idő elteltével azt mondták a testvérek: „Nem kell már lelkipásztorért imádkoznunk, itt van Illés.” Nagyon megijedtem, volt rá okom és sok kifogásom is: fölöttébb alkalmatlan vagyok. Tudniillik az elhívás előtt csendes pünkösdi hívő voltam, szorgalmasan jártam a gyülekezetbe, néha még imádkoztam is. Mondtam az Úrnak, mint Mózes: „Nehéz ajkú vagyok, dadogok, két szót nem tudok egymás után rendesen kimondani.” Korábban semmilyen igehirdetői szolgálatot nem végeztem a gyülekezetben, de a testvérek azt mondták, nem baj, ők imádkoznak értem.

Kínszenvedés volt számomra a szolgálat. De az Úr megújította az Ő Lelkét bennem, és ezzel az erővel, ha nehezen is, de engedelmeskedtem neki.

Egyszer már odáig jutottam, hogy nem tudtam aludni vívódásaim miatt, és akkor elhatároztam, nemet mondok Istennek. Éjszakai imámban így szóltam: „Uram, Te nagyot tévedtél, amikor engem választottál. Nem látod, milyen vagyok? Semmi nincs meg bennem, ami erre a szolgálatra alkalmassá tenne.” Az én Uram nem bántott, nem szidott, hanem hatalmasan betöltött az Ő Szent Szellemével, és csak sírtam, sírtam, majd azt mondtam: „Uram, itt vagyok! Dadogó ajakkal fogok prédikálni. Nem bánom, akárhányszor akadok el, hirdetem az örömezenetet az embereknek” – és elaludtam.

Csak amikor elkezdtem beszélni, akkor vettem észre, hogy az Úr meggyógyított! Halleluja!!! Dicsőség az Úrnak!

Az Úr útjai nem a mi utaink, az Ő gondolatai nem a mi gondolataink.

Az Agapé gyülekezet új lelkipásztora • Nagy Kornél

{k1996413}

%Mundrucz István 1939-ben született Békésen és 1957-ben tért meg. 1964-ben – amikor Budapestre került – lett tagja az Agapé, az akkori Dózsa György úti gyülekezetnek, 1978 óta pedig presbitere is. Feleségével, Jakab Klárával 1971-ben házasodtak össze. Három gyermekük született (Tamás, Aliz, Leonóra), mindhárman megtértek és különböző területeken szolgálják az Urat. 1994-től, mikoris Fábrián Attila testvér közösségünk elnökévé lett, az Agapé gyülekezetet a presbitérium vezette Mundrucz Istvánnal az élén. Két éven keresztül sikertelenül folyt a lelkipásztor keresése, elsősorban más gyülekezetek szolgálattevői között. De Istenünk másként tervezte és végezte e probléma megoldását. Ezzel kapcsolatosan tettem föl néhány kérdést Mundrucz testvérnek.

– Tudom, hogy nagyon nehéz volt kimondani az igent, de tulajdonképpen mik voltak a főbb akadályok és mi volt az a momentum, ami végül is eldöntötte a választ?

– Valóban nagyon nehéz volt a döntés, és nem volt könnyű kimondani az igent. Még akkor

sem, ha a szolgatársaim és a testvérek nagy többsége bátorított erre. A főbb akadályokat illetően pedig legelsőnek azt tudom mondani, hogy sokáig nem volt meg bennem az a belső bizonyosság, hogy ez Isten akarata az életemben. Az elhívás bizonyossága nélkül beállni Isten munkájába ilyen módon, nem lett volna bölcs dolog. A másik a munkahely gondja, ugyanis 1966 óta főállású vállalkozó vagyok alkalmazottakkal és szakmunkástanulókkal. Ezért azt mondtam az Úrnak, hogy nem tudom egyszerre mindkettőt csinálni. A vállalkozást pedig egyik napról a másikra felszámolni szinte lehetetlen. Az akadályokról ennyit, bár tudnék még egyet-kettőt felsorolni. Mégis, mi volt az a momentum, ami eldöntötte a kérdést? Isten már több mint egy éve elkezdte bennem az előkészítő munkát, de ha magamra és a körülményeimre néztem, mindig azt mondtam, hogy nem. Eközben egyre jobban erősödött bennem az a belső bizonyosság, ami azt mondta, hogy igen. Ekkor kaptam egy – a személyemre és a gyülekezetünkre vonatkozó – konkrét próféciaát az egyik konferencián a Gizella úti gyülekezetben. Ezután kimondtam az igent az Úrnak, de a gyülekezetnek még mindig nem volt bátorságom szólni.

– *Nemrégén Kadarkúton volt a vezetőség, ahol három napot töltött együtt azzal a fő céllal, hogy keresse Isten útmutatását a gyülekezetre nézve. Úgy hallottam, hogy ez az alkalom segítette az igen kimondásában, amelyet már a testvérekkel is közölni tudtál.*

– Így igaz. A presbiterekkel és a kibővített vezetőséggel mentünk le Kadarkútra. Otlétünk célját te már megfogalmaztad. Ezt csupán azzal szeretném kiegészíteni, hogy célunk volt még egymás jobb megismerése és baráti, testvéri kapcsolatok építése, erősítése. Meggyőződésem, hogy a gyülekezetekben túlságosan „elszellemiesítjük” kapcsolatainkat, pedig a jó testvéri közösség, emberi és baráti kapcsolatokon keresztül működik a leghatékonyabban. Nagyon jó hangulatú három napot töltöttünk lent, és átéltük azt a csodát, amiért a gyülekezettel együtt imádkoztunk. Olyan 100%-os egységre jutottunk, hogy még mi is alig tudjuk elhinni, pedig az ott jelenlévők három generációt képviseltek. Ott mondtam ki először a presbitériumnak az igent, és ezek után már nem volt olyan nehéz a gyülekezet elé állni.

– *Az evangélizáció szükségessége mindenki előtt nyilvánvaló, de a házicsoportos rendszer létrehozása is ilyen egyértelmű?*

– Nagyon fontosnak tartom gyülekezetünk látása és tanítása tekintetében a bibliai alapokon való építkezést. Az első gyülekezetek is két összejöveteli formában találkoztak egymással. Az ApCs 2,46-ban azt olvassuk, hogy „minden nap egy akarattal kitarva a templomban, és megtörve házanként a kenyeret...”, vagy az ApCs 20,20-ban „semmitől sem vonogattam magamat, a mi hasznos, hogy hirdessem néktek, és tanítsalak titeket nyilvánosan és házanként”. Tehát az ige szerint mindkét összejöveteli forma igen fontos és nélkülözhetetlen. Azokban a mai gyülekezetekben (bel- és külföldön egyaránt), ahol ezt felismerték és gyakorolják, hatalmas növekedés tapasztalható azért, mert komolyan vették Isten igéjét.

– *A kifelé történő nyitás mellett lesz-e ideje és ereje az Agapé gyülekezetnek a közösségünk többi gyülekezetével való kapcsolat fenntartására és szorosabbra fűzésére?*

– Van némi rálátásom közösségi életünkre, és úgy látom, hogy gyülekezeti életünk befelé fordulóvá vált. Tudom, hogy ezt meg lehet magyarázni az elmúlt évtizedek egyházpolitikájával, az egyházak, főleg a kisegyházak nehéz helyzetével. De már hat éve, hogy szinte minden ajtó és lehetőség megnyílt előttünk is, és mégsem tudtuk kihasználni kellőképpen ezeket. Hála Istennek, azért vannak előrelépések, pl. a médiákban, a sátoresszióban, a szabadtéri evangélizációban, a Gyülekezetplántáló iskola egyre aktívabb működésében. Ezen kívül nagyon jó irányba mutat az egész közösséget megmozgató Pünkösdi Konferencia megrendezése. Nagy szükség van az ilyen nyitásra, demonstrációra, mely bátorságot és önbizalmat ad mindannyiunknak. Éppen ezért nagyon hasznos lenne sűrűbben szervezni ilyen alkalmakat. Ha ezeken a gyülekezetek aktívan részt vesznek, máris szorosabbra fűződnek az egymással való kapcsolatok. E kapcsolatok építésében igen nagy szerepe van az egyes gyülekezetek vezetésének.

– Végül hadd kérdezzem meg, mi az, amit legfőbb kívánságként fogalmaznál meg lelkipásztori szolgálatod és a gyülekezet vonatkozásában?

– Teljes szívemből kívánom, hogy az egység, amely növekedésnek indult, erősödjön meg, és legyen az Agapé gyülekezet egy kifelé nyitni tudó, evangélizáló gyülekezet, amely hatalmasan növekszik a Szentlélek vezetése által.

MISSZIÓ

Kezdjük el az építést! • Telegdi József és Papp József

%, „És megjelentém nékik az én Istenemnek rajtam nyugvó jó kegyelmét, és a király beszédit is, a melyeket nékem szólt, és mondának: Keljünk fel és építsük meg! És megerősíték kezeiket a jóra.” (Neh 2,18)

Gondviselő Atyánk kegyelméből végre elérkeztünk ehhez a régen várt eseményhez: hosszú évek keresése után találtunk egy alkalmas épületet, amelyet hamarosan elkezdünk átalakítani főiskolánk és a hozzá tartozó kollégium céljára.

Imádsággal kísérve próbálkozásainat, évek óta kerestük a megfelelő megoldást a főiskola elhelyezésére. Itt, a Közösség székházában – a prófétatanítványok szavaival élve – „szűk nekünk a hely” (2Kir 6,1). Ingatlant kerestünk elsősorban Budapesten és környékén, de vidéken is, Székesfehérvártól Ózdig. Az idő múlásával egyre inkább megerősödött bennünk az a meggyőződés, hogy a szervezés és a tanárok könnyebb elérhetősége miatt legcélszerűbb hely Budapest.

Sokáig azért nem jutottunk eredményre, mert a beruházásra fordítható keret aránytalanul kicsi volt. Eleinte egy átlagos, később egy némileg nagyobb méretű családi ház megvételére gondolhattunk. (Az épület vásárlásra fordítható tőkénk 1992-ben 1 millió 430 ezer Ft volt.) Az ingatlanszerzéssel kapcsolatos levelezések és dokumentációk közben több dossziét töltöttem meg. Keresésünk a legkülönbözőbb területekre terjedt ki: magán, önkormányzati és állami tulajdonú épületek. Telek után is érdeklődtünk, de igazán alkalmasat elérhető áron nem találtunk.

Egy ingatlanközvetítő révén akadtunk rá a megvásárolt ingatlanra, a Budapest XVIII. ker. Gyömrői út 89/b. szám alatt található volt óvoda-bölcsőde épületre. Ezt az eredeti tulajdonos, a MASTERFIL Pamutfonóipari Rt., 1991-től éveken át igyekezett értékesíteni, amiről annak idején az ott dolgozó, áldott emlékű Búth Ottó testvérünkötől értesültünk. Akkor azonban nem volt elég pénzünk a megvételére. Most egy ingatlanközvetítő értesített minket az új tulajdonos eladási szándékáról. Az ajánlati ár 41 millió Ft volt, amely az alku során 31 millió Ft alá csökkent. Az épület vásárlásra elkülönített pénzünkből, valamint amerikai testvéreink segítségével és az 1996. évre kapott 20 millió Ft állami céltámogatással a vételárat ki tudtuk fizetni.

Az ingatlan egy 2010 nm-es telken felépített kb. 1300 nm hasznos alapterületű, két főszárnyból és egy összekötő nyaktagból álló téglapépületet foglal magában. Így alkalmas a két különálló, egymással mégis összeköttetésben lévő iskolai és kollégiumi funkció együttes ellátására. Terveink szerint az egyik főszárny a tantermek, irodák, konyha, étkező stb., a másik főszárny külön-külön szintje a lányok és a fiúk szobái, tanári vendégszoba és szolgálati lakás, a középső kisebb épület pedig a könyvtár otthonául szolgálna.

Jelenleg folyik az átalakítás tervezése a hatósági egyeztetésekkel és szaktervezők bevonásával. A szükséges engedélyek beszerzése után elkezdjük az átalakítás konkrét munkálatait. Az építkezés véghezviteléhez – ahogy mindig is volt – a Közösség áldozathozatalára, pénzre és kétékezi munkára van szükség.

Dicsőség az Úrnak, Ő megadta azt, ami rajta állt: kaptunk támogatást a vásárláshoz és

találtunk számunkra alkalmas épületet! Most rajtunk a sor. Tegyük meg minden tőlünk telhetőt annak érdekében, hogy az Úrtól nekünk ajándékozott épület alkalmas legyen az Ő céljaira! Ez most itt a magvetés ideje! „Tudjuk pedig, hogy ... aki bőven vet, bőven is arat” (2Kor 9,6). Mindannyian szeretnénk, hogy eljöjjön a nagy aratás ideje. Ehhez felkészült aratókra van szükség! „De hogy készüljenek fel, ha nincsenek meg hozzá a szükséges feltételek?...” – folytathatnánk Pál apostolnak a Róm 10,14–15-ben felvetett kérdését.

Milyen módon segíthettek?

Egyrészt egyéni, másrészt gyülekezeti szinten.

1. A gyülekezetek pásztorainak, illetve helyi megbízottainak küldünk csekkeket, amelyen feladhattok egyéni és gyülekezeti adományokat. (Figyeljetek rá, hogy erre a célra az Élő Víz „főiskola” cílmegjelölésű csekkjét használjátok! Az egyéni adományozóknak ebben az esetben adócsökkentő igazolást tudunk kiállítani az év végén az adomány összegéről.) Esetleg összegyűjthettek több hónapon keresztül azt az adományt, amit egy összegben postázhattok. Az országos célgyűjtést a jövő évben az Országos Presbitérium ütemezése szerint kívánjuk megtartani.

2. Egy-egy gyülekezet, vagy esetleg egyén is vállalhatja egy-egy helyiség – tanterem, kollégiumi szoba, vendégszoba, iroda, stb. – berendezését a hozzá szükséges berendezési tárgyak árának fedezésével vagy a jóízlés szerinti kiegészítők ajándékozásával. Szükség van asztalokra, székekre, ágyakra, táblára, írásvetítőre stb.

3. Szükségünk van kétkezi segítőkre is, mind szakmunkásokra, mind segédmunkásokra. Köszönettel várjuk erre a jelentkezést központi székházunk címén vagy telefonján Papp József testvér nevére címezve. Kérjük két, de legalább egy héttel előre jelentkezettek a munkára, hogy ésszerűen tervezhessünk. Az ellátásról és szükség szerint a szállásról szeretnénk gondoskodni. Különösen jól tudnánk hasznosítani egy-egy gyülekezeti brigád munkáját. Szervezzetek ifjúsági, férfi, női vagy vegyes brigádokat és vegyetek részt a főiskolai építkezésben! Ha a nyaratok már foglalt, keressetek alkalmat ősszel vagy akár a jövő év első felében, de ne feledjétek: kétszer ad, ki gyorsan ad.

A szeretet találékonnyá tesz! Lángoljon fel mennyei Atyánk, Közösségünk és az elveszett emberek iránti szeretetünk, és erősítsük meg kezeinket a jóra!

Kezdjük el az építést!

{k1996414}

A főiskola épülete

Hallgattam a rádiót és... • Durkó Sándor László

...éreztem, hogy nem ölhetem meg a méhemben fejlődő gyermekemet.

Botosné Kecskés Rita közel egy éve tótvázsonyi albérletében hallgatta egy verőfényes nyári nap kora délutánján a rádiót. Valamilyen egyházi félóra volt, nem tulajdonított neki különösebb jelentőséget. Majd felkapta a fejét és munkáját félbehagyva szinte meg sem mert mozdulni, mert úgy érezte, minden szó neki szól. Észre sem vette, könny szökött a szemébe, tudta, a szíve alatt lévő életet kihordja és megszüli.

Nem volt könnyű sorsa Ritának. Édesapját nem ismeri, édesanyja nevelte, aki nem tud segíteni lányának, mert nővérszállón lakik. Ritának születési rendellenessége miatt mindig kisebbségi érzése volt. Meg tudta érteni a hasonló sorsú embereket, ezért tanult nővérek, és Budakeszire egy rehabilitációs intézetbe ment dolgozni. Arrafelé katonáskodott egy Nyírbátor környékéről származó fiú, aki feleségül kérte. Boldogan ment hozzá.

Álma egy boldog család, saját kis házzal. Gondolták, leköltöznek a Nyírségbe, de látva, hogy a férj szülei mindenbe beleszólnak, inkább albérletbe mentek. Öt éve megszületett Gergő, két éve Dávid. Áldott állapotba került – harmadik gyermekével –, melyet nem érzett igazán

áldottnak, hisz férje visszaköltözött szüleihez, ő pedig egyedül maradt egy falusi albérletben két fiával. Vívódott magában, mit tegyen harmadik gyermekével. Azon a bizonyos délutánon, a pünkösdi vallási félórájában arról hallott, hogy minden megfogant élet az Úr ajándéka, ezt megszüntetni gyilkosság.

A műsor végén megadtak egy telefonszámot, amelyet felhívott. Hamarosan vendége érkezett. Meglátogatta Fábíán Attiláné, a Dunaharaszti Rehabilitációs Otthon vezetője, és nehéz helyzetét látva, ideiglenes menedéket ajánlott fel az Otthonban. Hamarosan jött egy teherautó és elköltöztették.

Néhány hónapja megszületett harmadik gyermeke, egy gyönyörű, egészséges kislány, Viktória.

Ritával, a háromgyermekes édesanyával Dunaharasztiiban, az Otthon egyik „lakosztályában” beszélgettem. Bár kilátásai nem rózsásak, hiszen csak ideiglenesen tudtak számukra lakást adni, mégis bizakodó. Ennek alapja pedig az a hit, amely Dunaharasztiiban a rendszeres igetanulmányozások és imaalkalmak során erősödött meg benne. Férjét, aki elhagyta, visszavárja. Jövőjükre, gyermekeikre vonatkozó ígéret kapott: Isten megújítja szövetségét családukkal – olvassa a 2Móz 34,10–15 verseiben. Férjével és gyermekeivel kapcsolatban erőt merített az Ézs 54,5–11 és az Ézs 54,13. igeversekből. Néha elkeseredik, de az Úrnál mindig vigasztalást nyer. Férje nemrég meglátogatta őket. Hiszi, hogy Isten megszólítja és visszahozza a családjához. Bár még mindig álom, de ő reméli, hogy boldog családként élhetnek majd saját kis házukban.

A rádióban elhangzó pünkösdi félóra Viktóriának életet, édesanyjának pedig békességet, hitet, majd Jézus Krisztust személyes Megváltójának elfogadva, örök életet jelentett.

Feltámadunk! • Durkó Sándor László

„Isten veled! Feltámadunk! A mindenség az otthonod! Találkozunk!”

A Duna 1630 és 1623 folyamkilométere közötti szakasz felett egy repülőgép száll, oldalán Air Church megjelölés, utasterében pedig az előző feliratok villannak fel. Eközben a repülőgépben lévő ravatal mágneszárát kinyitják, és az urnából a hamvakat egy csövön át a levegőbe szórják. A Napsugár Légitársaság dr. Lipp László katolikus lelkész vezetésével légi temetéseket vállal, melyeknek ára 100.000 forint. A közelmúltban „A légi temetés a jövő slágere” szalagcímű tudósítást olvashattuk a napi sajtóban.

A környezetért aggódókat megnyugtatta László atya, nem kell félniük, mert az emberi hamu környezetbarát. Porból lettünk és íme porrá leszünk... Ennyi lenne csupán? Nem! Közte van egyetlen, megismételhetetlen, örökéletünket eldöntő életünk. Van, aki végrendelkezik temetéséről, esetleg annak akár részleteiről is. Van, aki csak az örökkévalóságra koncentrálna, tudván, az itt maradottak úgyis eltemetik halottaikat. Legyen bármilyen a ceremónia, a külsőség, a temetés, egy biztos: feltámadunk! Ezt mondja Isten Igéje. Mindegy, ki hova lett temetve, netán a levegőben szórták szét hamvait. A feltámadáskor biztosan nem fog elsőbbséget élvezni.

Úgy élünk, hogy: „sem halál, sem élet nem szakíthat el minket az Istennek szerelmétől...” (Róm 8,38–39).

HIRDETÉS – REKLÁM – EGYEBEK

Élő Víz Irodalmi Alapítvány – Tájékoztatás az adakozás egy előnyös módjáról

Kedves testvéreink, olvasóink!

Mint elöttetek is talán ismeretes, a jelenleg érvényes jogszabályok alapján a „vallási és hitéleti munka elősegítését” célzó alapítványokra történő befizetés esetén a befizető az általa befizetett összeg 30%-át az éves adóbevallásánál visszaigényelheti. Ez olvasható például az APEH által kiküldött csomagokban levő: „Útmutatás az 1995. évi adóbevalláshoz” c. tájékoztató 131. sorának meghatározásában is.

Az Élő Víz Alapítvány módosított alapszabálya lehetővé teszi, hogy ezen keresztül támogassuk a hitélet és missziós tevékenység minden területét. Így például a saját, helyi gyülekezetünk részére szánt rendszeres adakozást (tizedet) is be lehet fizetni az alapítványon keresztül, majd az alapítvány adminisztrációjától kapott igazolás alapján a befizetett összeg 30%-át a befizető, adakozó az APEH-től visszaigényelheti. Ilyen módon élhetünk azzal a törvényes lehetőséggel, amit az állam – mint a közérdekű ügyek támogatója – biztosít.

Az alapítványon keresztüli adakozás a következőképpen lehetséges: Minden gyülekezet részére (igény esetén személyek részére is) postai utalványokat küldünk. Ezen fel kell tüntetni a befizető nevét, címét, valamint a támogatandó gyülekezet nevét, meg a támogatás egyéb célját, majd ezzel kell befizetni az adományokat. Az alapítvány ügyintézői a gyülekezetnek szánt összegeket a beérkezés hónapjában átutalják a megjelölt gyülekezet részére, illetve a következő év januárjában minden befizető saját nevére szóló igazolást kap a tárgyévben befizetett összegéről az adó visszaigénylés céljából.

Továbbra is hirdetjük az adakozást a külföldön élő magyar testvéreink javára, hogy Bibliát, énekeskönyvet, evangéliumi irodalmat és Élő Vizet küldhessünk nekik. Támogassátok a Bibliai Főiskolát, a gyermektábort, a Royal Rangers mozgalmat, a Sátormissziót stb.

A befizetett adományok egy kis részét (1,5%-át, de minimum 150 Ft-ot) kezelési költségként visszatartjuk.

Bankszámlaszámunk: MHB 10200854-32511970-000000 00

Levelezési címünk: 8100 Várpalota, Újlaky út 1. 4/18.

„Az Isten pedig hatalmas arra, hogy rátok árassza minden kegyelmét; hogy mindenben, mindenkor teljes elégségetek lévén, minden jótéteményre bőségben legyetek” (2Kor 9,8).

Hírek

1997-ben a tizedik! Alighogy végetért az Országos Gyermektábor Kadarkúton, máris megkezdődött a jövő évi jubileumi Gyermektábor tervezése, szervezése. (Tíz évvel ezelőtt kezdődött el ez a nagyszabású munka.) Mostantól szívesen várunk ötleteket a jövő évi programhoz!

Gyermekmunkások szemináriumát rendezzük az EPK Gyermekmunkacsoportjának szervezésében, augusztus 26–29-e között a süllyápi gyülekezetben. Előadó: Sue Newman testvérnő. A négynapos szeminárium részvételi díja 1200–1500 Ft. Érdeklődni: 06-29-423-627 telefonszámon lehet.

Területi gyermeknapok?! Ez egy bátorító felhívás: az iskolaév kezdete után kívánatos lenne, ha az ország több pontján TERÜLETI GYERMEKEVANGÉLIZÁCIÓS NAPOKRA kerülne sor, a gyülekezetek szervezésében. (Tanáccsal személyes szolgálattal szívesen segít a munkacsoport.)

USA: Az elöljárók megvallják hibáikat

Keresztyének tízezrei jöttek Los Angelesbe különböző felekezetekből és gyülekezetekből egy hetes kongresszusra, melynek folyamán megvallották hibáikat. Zokogtak Amerika gonoszságán és könyörögtek, hogy Isten küldjön ébredést. Legalább 90 ország képviselői voltak jelen az eseményen.

A megbékélés lelkülete uralta az egyik összejövetelt, ahol Randy Clark egy St. Luis-i pásztor

beszélt, akinek 1994-es torontói látogatása indította el az azóta „torontói áldás”-ként ismert irányzatot. Őszintén beismerte, hogy a megújulási mozgalomhoz kapcsolódó megnyilvánulások némelyike nem volt helyénvaló. „A Szent Szellem munkájához gyakran csapódnak emberi dolgok. Ha bárkivel azt éreztettük, hogy kevesebb vagy nem olyan jó, mint mi, nagyon sajnálom.” – mondta Clark.

Egy déli baptista gyülekezet pásztora könnyek között elfogadta a változást, és bocsánatot kért felekezetének a torontói mozgalom iránt tanúsított „büszke és arrogáns” magatartásáért. (Charisma)

Myanmar: Tuskólábú csoda

A tízéves Htar Os azért szeretett a Yangoni Evangélikus Gyülekezet bibliakörébe járni, mert ott érdekes történeteket hallhatott Jézusról, és a gyerekek nem csúfolták tuskólábai (csípőficama) miatt. Htar egész életében emlékezni fog az alkalomra, amikor arról volt szó, hogy Jézus ma is gyógyít, és az egyik gyerek megkérdezte: „Miért nem kérjük meg Jézust, hogy gyógyítsa meg Htar Os-t?” A tanítók és a gyerekek kezüket deformált lábára helyezve imádkoztak, várva, hogy Isten csodát tegyen. Htar hirtelen felsikoltott, amint a lába recsegő hangok kíséretében 90 fokos fordulatot tett, és tökéletesen egészséges formát vett fel. Az egész terem ujjongással és Isten dicséretével telt meg. Htar Os ma tüzes kis evangélista hiteles bizonyágtétellel. (Uplate)

Bölcs mondás

Lelkünk megmenekült, mint a madár a madarász töréből. A tör összetört, és mi megmenekültünk. (Zsolt 124,7)

Impresszum

Felelős szerkesztő: Bérczes Lajos

Szerkesztő bizottság: Balogh Sándor, Durkó Sándor László, Kázmér Pálné, ifj. Kovács Béla, Kovács Zoltán, Nagy Kornél, Szűcs József

Tördelőszerkesztő: Erki-Kiss Zsolt

A címlapon: Országos Pünkösdi Konferencia

Kiadja az Evangéliumi Pünkösdi Közösség 1143 Budapest, Gizella út 37. Tel/fax: (1) 251-6987 vagy (1) 222-0086

Felelős Kiadó: Fábíán Attila elnök

Előfizethető a szerkesztőségben személyesen vagy postai úton. Előfizetési díj egy évre: 720 Ft
ISSN 1217-0623

Készítette a Váci Ofszet Kft.

Felelős vezető: Szilva István ügyvezető

Minden jog fenntartva.

Kéziratot nem őrünk meg és nem küldünk vissza.

KERESZTREJTVÉNY

Keresztrejtvény • Készítette: Nagy Kornél

{k1996416}

Minirejtvény • Készítette: Nagy Kornél

{k1996415}

VÍZSZINTES: 2. „Hatalmasok a vesztetre török, akik ellenségeim ... nélkül”(Zsolt 69). 5. Énós nagyatyja (1Móz 5). 6. Város Júda déli részében, Edom közelében (Józs 15). 7. „Lészen egy ... és egy pásztor” (Jn 10). 8. Izrael szálláshelye a pusztai vándorlás során (4Móz 33). 9. „A vidám ... megvidámítja az orcát” (Péld 15). 10. Amálek királya (1Sám 15).

FÜGGŐLEGES: 1. Az „óriások földének hívták” (5Móz 3). 2. Absolon lázadó seregének fővezére és Júda hadseregének parancsnoka (2Sám 17). 3. Héber fia (1Móz 10). 4. Lévíta, aki segített Obed-Edom házába vinni a frigyládát (1Krón 15).

BEKÜLDENDŐ:

a *keresztrejtvény* számozott soraiban található igeveres pontos *helye* (6 pont), valamint a *minirejtvény* bekarikázott betűiből összeállított *szó*, mely két testvér közösen kapott mellékneve (2 pont).

BEKÜLDÉSI HATÁRIDŐ: 1996. szeptember 7.

A '96/3. szám rejtvényeinek helyes megfejtése: *keresztrejtvény*: Gal 6,2 (4 pont), *minirejtvény*: Erástus (2 pont). E forduló után tíz rejtvényfejtőnek van 18 pontja. Közülük sorsoltuk ki az öt nyertest. A Vadon Tamás órás testvérünk (8416 Dudar, Bereg park 6.) által felajánlott órát: **Wilhelm Konrád** (Inota) nyerte. Egy-egy könyvet nyert: **Csipkés László** (Ózd), **Édes Zsuzsanna** (Komló), **Plesa Jánosné** (Tápiószentmárton). Kazettát nyert: **Nagy-Ajtai Márta** (Komló). *A pontverseny állása sorsolás után: 18 pont:* D Nagy Emma, Farkas János, Kriston Rózsa, Lénárt Ferenc, Molnár Anita; **13 pont:** Perei Imre; **12 pont:** Balogh Tünde, Bálint Miklósné, Dr. Faragó Enikő, ifj. Horváth Istvánné, Nagyné F. Éva, Takácsné Makkai Zita.

Nyerteseinknek szívből gratulálunk. Pontjaikat természetesen elvesztik, s a létra fokainak megmászását előlről kezdenek.

FORRÁS – MELLÉKLET

Többre hivatál • Bérczes Lajos

Kedves barátom, talán te is érezted már azt, hogy sokkal többre vagy képes, és ha a körülményeid megengednék többet, jobbat tudnál tenni. Valahol a lényünk legmélyén tudjuk, hogy képességeinknek csak igen kis részét van módunk használni. Ez a belső, sokszor meg sem fogalmazott tudat ösztönzi az embert ragyogó sportteljesítményekre, különböző rekordok elérésére. Az elért sikerek örömet szereznek, és egy rövid ideig kielégítik a belső szomjúságot. Ezt az örömet viszont beárnyékolja, hogy mások nem tudják kellő súllyal értékelni teljesítményünket. Olimpiai aranyérmek és világbajnoki címek is csak néhány évig eredményeznek kiemelt megbecsülést.

Legbenső énünknek egy másik területe a biztonság utáni vágy. Akinek gyermeke van, soha sem felejtheti el azt, ahogyan gyermeke fogta a kezét első lépéseinél. Mindenki szeretné ezt a meggyőző biztonságot életének sorsfordulóinál. A megértést, a bizalmat, a bátorítást keressük emberi kapcsolatainkban is. A jó kapcsolatok azért jók, mert valamilyen mértékben ezt az igényt kölcsönösen be is töltik.

A nehezen megfogalmazható hiányérzetet, amit különböző formában érzékelünk, csak Isten tudja teljesen betölteni. Lényünknek ez a legbenső, legintimebb területe az, ahol kapcsolatba kerülhetünk az Alkotóval. Az Isten Szelleme, egy olyan lény, akinek nincsen teste, nincs szája,

hogy felhívjon telefonon és megbeszéljen velünk egy találkozást, de Isten folyamatosan keresi a kapcsolatot. Megszólíthat bizonyos eseményeken keresztül, vagy más emberek viselkedése és szavai által. Ez a megszólítás nem közvetlenül az emberi szavakban jelenik meg, hanem abban, ahogy az benső lényükre hat. Sokszor gyengeségnek gondoljuk, és megpróbálunk úrrá lenni rajta, vagy nem törődni vele. Máskor csak legyintünk, már megint milyen furcsa gondolataim voltak. Isten sokszor nehéz helyzeteket is kénytelen megengedni, hogy végre észrevegyük Őt.

Egyedül Isten az, aki látja bennünk: a szívünk legmélyén elrejtett jót. Ezért próbálkozik újra és újra. Azt akarja, hogy teljes életet éljünk. Ebben csak Ő tud segíteni. Minden embernek a legteljesebb körű joga, hogy ezt elfogadja vagy elutasítsa. Az ilyen eseményekre adott válaszaink életünk legfontosabb döntései. Ez az egyetlen területünk, ahol mindenkitől független döntést hozhatunk. Sokan szeretnének ebben tanácsot adni, saját énjüket és döntésüket a másik emberre ráerőszakolni. Aki ebben a kérdésben kiadja kezéből a döntés jogát, és mások után megy, az szolgálékú lesz, függetlenül attól, hogy melyik irányt követi. Vannak, akik tudatosan elhallgattatták, megölték a szívük mélyén lévő jót, és az erőszakot választották. Ez ad magyarázatot az egyre borzasztóbb emberi gonoszságokra. A határozott elutasítás azt jelenti, hogy kiszolgáltatjuk magunkat egy másik létező szellemi hatalomnak, amiről Isten Igéje azt mondja „emberölő volt kezdettől fogva” (Jn 8,44).

A legtöbb ember elodázza ezt a döntést. Ez veszélyes magatartás! Isten, a világmindenség alkotója hív, keres téged, de kerülöd Őt, lerázod magadról. Jób azt írja: „Szól az Isten egyszer vagy kétszer is, de nem ügyelnek rá”. (Jób 33,18.) Majd később „Mindezt kétszer-háromszor is megteszi Isten az emberrel.” (Jób 33,29.) Lehet, hogy te előtte vagy még az első megszólításnak, de lehet, hogy életed legfontosabb lehetőségét már a harmadik alkalmat is elszalasztottad. Ne várj egy újabb különleges alkalomra! Nincs még minden veszve. A Zsoltáriró azt írja „Isten letekint a mennyből az emberekre, hogy lássa van-e köztük értelmes, aki keresi az Istent.” (Zsolt 53,3.) Aki őszintén keresi Istent, egészen biztos, hogy Isten megszólítja azt.

Hol keressük, hogyan keressük Istent? Első és legfontosabb lépés Isten szavának meghallására, ha olvassuk a Bibliát. Ezt a könyvet Isten Lelkétől ihletett írók írták. A Biblia első részében Isten egy kiválasztott nép életének történelmi eseményeiben mutatkozik be. Ez a rész Isten különleges ígéretéről beszél. Minden esemény és történet ezt vezeti be, erre mutat, valamilyen módon erről beszél.

Isten ígérete Jézus Krisztusban, az Isten fiában öltött testet. Isten a leghatározottabban Jézus szavaival és tetteivel szólít meg minket. Amikor olvassuk a Bibliát, talán éppen Jézus szavait, gyakran megtörténik a csoda, Isten megszólít minket. Valami az olvasott részből megérinti bensőnket. Úgy érzékeljük, mintha éppen nekünk írták volna, rólunk szól. Benne vagyunk a Bibliában.

Ha Isten szólít, mindenképpen válaszolni kell! Ha engedünk hívásának, és tetteinkben is követjük tanácsát, kialakul bennünk az Istennel való bensőséges kapcsolat. Ez az első pillanattól kezdve azt a biztonságot adja, amit a kisgyermek akkor tapasztal, amikor az apja kezét fogja. Az isten-közelség megélésének fontos része, hogy rádöbben az ember saját hibáira, bűneire. A végtelen tiszta és jó Isten érintése valóban megrázó élmény. Büntudatra ébredésünk ebből az átélésből fakad. Isten azonban nem akar megalázni minket. Lehetőséget készített és kínál minden embernek a megtisztulásra. Az emberré lett Isten fia az életével fizetett azért, hogy mi megtisztulhassunk bűneinktől, megszabadulhassunk olykor kínzó, máskor teljesen elaltatott büntudatunktól. Semmi mást nem kell tenni ezért, csak kérni Istent, bocsássa meg bűneinket Jézusért. Isten engedte, hogy tiszta és büntelen fiát ártatlanul megvádolják, és a legszörnyűbb kivégzési módon keresztre feszítve megöljék. Jézus önként vállalta mindezt érttem és te érted, helyettünk és miattunk szenvedett, ezért bocsáthatja meg a bűnöket. Isten azonban nem hagyta Fiát a halálban, hanem kihozta a sírból, és ajándékozott

neki olyan testet, amin nem fog a halál. Jézus ma is él. Isten Igéje azt mondja, hogy Ő lett a feltámadottak között az első. Isten minden hatalmat átadott fiának. Jézus pedig azt akarja, hogy ahol Ő van, az Őt követők is ott legyenek.

Isten szavának meghallása és Isten követése által már itt a földi életben is teljes életet élhetünk. Más szavakkal: bensőnkben folyamatosan megélhetjük, hogy része vagyunk az örökkévalóságnak. Látásunk és lehetőségeink minden határon túl kitágulnak, és természetes lesz számunkra, hogyha a földi testünket (mint egy korlátozó tényezőt) elhagyjuk, az Isten közelében lesz otthonunk. Neki minden emberrel kapcsolatban terve van. Az Istennel megbékélt ember földi életében a Tőle kapott hivatást hajtja végre. Ez az állapot az, amikor bizonyosan tudjuk, hogy a helyünkön vagyunk. Az Istennel való kapcsolat lehetőségei az őszinte embert nem különleges teljesítményekre ösztönzik, hanem arra, hogy a megismert végtelen jót minél többen megismerjék. Ez az Isten akarata: „hogyminden ember üdvözüljön és eljusson az igazság ismeretére” (1Tim 2,4).

A másik fontos dolog, hogy keresd az olyan emberek társaságát, akiknek élő kapcsolatuk van Istennel. Mások Istennel kapcsolatos megtapasztalásait megismerve megerősödik bennünk saját átélésünk valósága, és mi is megoszthatjuk tapasztalatainkat másokkal.

Barátom, Isten akarja, hogy megismerd Őt. Te is akarod?

Ha többet akarsz megtudni Istentről, írd szerkesztőségünkbe! Címünk:

Élő Víz Szerkesztősége 1143 Bp. Gizella út 37.

A legközelebbi pünkösdi gyülekezetet, amelyet felkereshetsz:

Egy juhász, akit megmentett a pásztor • Lejegyezte: Zámbo Istvánné

Kucsák Illésnek hívnak. Arról szeretnék bizonyosságot tenni nektek, hogyan hajolt le hozzám az Úr végtelen kegyelmével, és hogyan hozott ki engem a pokol kínjai közül.

Keresztyén családban születtem, Kunbaracson. Az általános iskola elvégzése után nem volt lehetőségem a továbbtanulásra, és így erdei munkás lettem. Olyan brigádba kerültem, ahol kivétel nélkül mindenki alkoholista volt. Tizenhét éves koromra én is alkoholista tettem, amikor volt pénzem, minden időmet a kocsmákban töltöttem. Ha kidobtak, akkor a kocsmá ajtó előtt aludtam. Így ment ez heteken, hónapokon keresztül. Olyan méltatlan állapotban voltam, hogy az arra járó emberek sokszor le is köptek. Nem is érdekeltem mást. Szégyelltem magam, sokszor elbujdostam az erdőbe, és ott éltem hetekig egyedül, magányosan. Úgy éreztem, nincs segítség számomra. Ilyenkor rám tört a depresszió, és halálfélelem gyötört. Szörnyű rémálmaim voltak, a pokol kínjait éltem át. Amíg az ördög fogságában éltem, úgy gyötört és kínozott, hogy azt szavakkal ki sem tudom fejezni. Juhászként alkalmi munkákat vállaltam, de az alkoholizálásom miatt hosszabb ideig sehol sem tűrtek meg. Egyik helyről a másikra vándoroltam, mint juhász bejártam egész Magyarországot. Testem, lelkem beteg volt, epilepsziás lettem a sok italtól. Nagyon szerettem volna abbahagyni az italozást, de erőm soha sem volt rá.

Egyszer mégis hazamentem édesanyámhoz, aki a nővéremmel lakott. Ott volt a nővérem lánya, Gyöngyike, és elkezdett nekem beszélni az Úr Jézusról, hogy Ő ma is él, gyógyít, és engem is meg tudna szabadítani. Adott egy könyvet: „Az élet könyve” volt a címe. Ezzel mentem vissza a birkákhoz juhászodni, de még a pálinkás üveget is betettem a könyv mellé. Elkezdtem olvasni a könyvet, amelyben Isten Igéje volt leírva, hogy Jézus miért is jött tulajdonképpen a földre.

Egy idő után azon kaptam magam, hogy kevesebbet ittam, dohányoztam és egyre többet olvastam az Úr Jézusról. Boldog voltam, amikor megértettem, hogy Ő az én bűneimért is meghalt, és sebeiben én is meggyógyulhatok. Annyira a szívemig hatolt az Ige, hogy három hét múlva az Úr teljesen megszabadított az italtól, cigarettától, depresszióból, epilepsziából.

Isten beszéde életet hozott egész életembe. Hála és öröm volt a szívemben, mert lehajolt hozzám, meghallotta a kiáltásomat, a nyomorúságban. Meghallgatta édesanyám, nővérem és később unokatestvéreim imáit is. (Ők négy éve tértek meg).

Megtérésem után Inárcsra kerültem, Krizsán Pál testvérem családjába. Ők vállalkozók voltak. Munkát és szállást adtak nekem, és segítettek abban, hogy részt tudjak venni a gyülekezeti alkalmakon. Egyre közelebb kerülhettem az Úrhoz. 1994 szeptemberében alámerítkeztem. Végleg meghaltam a régi életemnek, és feltámadtam Jézus Krisztusban. Nekem ez valóságos feltámadás volt. Két hónap után Isten betöltött Szentlelkével, és megkaptam a nyelveken szólás ajándékát. Sokszor csak nyelveken tudok beszélni, ha az Úr kegyelméről akarok bizonytságot tenni. Betöltött az Úr örömevel és nevetéssel. Gyógyítja testem-lelkem, és ad erőt ahhoz, hogy bizonytságot tudjak tenni olyan embereknek, akik hozzám hasonlóan az itál rabjai. Elmondhatom, hogy van remény, Jézus a szabadító, ma is él és megszabadít. Imádkoztam családomért. Látva megváltozott életemet, hallgatva az imámat, megtért a fiatalabb nővérem és a lánya is.

Kedves Olvasó! Ha még nem találkoztál Jézussal, siess, keresd Őt! Csak Ővele és Őáltala nyerhetsz örök életet, és már itt a földön részesülhetsz Isten országának áldásaiban.

„Alaktalan testemet már látták szemeid” (Zsolt 139,16) • D. Nagy Ildikó

Amikor várandós voltam a lányommal, a huszadik héten olyan elváltozást észleltek a magzaton, ami kizárásos alapon arra engedett következtetni, hogy idegrendszeri daganat van a bal szemgolyó mögött. Valamivel ezelőtt kezdett el zavarni az, hogy hosszú ideje kimaradt az istenképemből Isten atyai mivolta. Tudtam, ha igaz az, amit a lányomról mondanak, lelkileg nem bírom elviselni. Szerettem volna a tényeken felülemelkedni, de nem ment. Állandóan az zakatolt az agyamban: egészséges lesz-e vagy sem.

Egyszer a konyhában állogáltam, s egy bibliavers szólalt meg bennem: „Az Úr angyala tábort jár az öt félők körül, és kiszabadítja őket.” Kis idő múlva furcsa bizonyosság kíséretében jöttem rá, hogy engem most a Szentlélek vigasztal. Ekkor döbbsentem rá, hogy Istennek fontos, hogy ne kínlódjam tovább, hogy ezek ellenére is valami jót tervez felőlünk. Azt mindig elhittem, hogy mindenható, csak nem voltam benne biztos, vajon a hatalma párosul-e jóságával akkor, amikor egy teljesen hétköznapi ember gondjáról van szó. Mindezek ellenére időről-időre szembesülnöm kellett azzal, hogy talán nem lesz egészséges a baba. Ilyenkor mindig visszagondoltam arra, amit ott a konyhában megéreztem.

Egy kontroll vizsgálaton közölték velem, hogy az elváltozás már nem látható, s normális fejlődésre utaló jelek mutatkoznak.

Gondolom, ahogy bennem, úgy másokban is megfogalmazódik a kérdés: mire volt jó mindez? Számptalan példát tudunk felhozni arra a paradoxonra, hogy Isten atyai arcát éppen a legfájdalmasabb események vésik a memóriánkba.

S talán, ami a legfontosabb: gyerekeim számára ez a történet Isten feléjük irányuló szeretetéről szól majd.

GYERMEKKÖR

{k1996417}

{k1996418}

{k1996419}

{k1996420}

{k19964D}